

จุดฟ้าๆของเรา

ปีที่ ๘๒ แห่งการสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลำดับที่ ๕

โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและ
สังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑

(Prospects of Socio-Economic Restructures
of Asia towards the 21st Century)

สารบัญ

	หน้า
วัตถุประสงค์ของการประชุม	๑
คณะกรรมการดำเนินการประชุมฝ่ายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๒
สรุปสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น	๓
สรุปคำปาฐกถาของ ศาสตราจารย์ ดร. เทียนฉาย กีระนันทน์	๔
ภาพการประชุม	๖
สรุปการประชุม	๙
โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑	๙
Session 1 โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของเอเชีย.....	๙
Session 2 การปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย และความร่วมมือระหว่างประเทศไทย และญี่ปุ่น	๑๑
ความร่วมมือระดับมวลชนระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น ในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคมไทย	๑๖
Session 1 กิจกรรมในปัจจุบันของภาครัฐบาลและองค์กรเอกชนไทยที่มีต่อ สุขภาพอนามัย ประชากร การศึกษา การบริการสังคม และการป้องกันสิ่งแวดล้อม	๑๘
Session 2 ความร่วมมือระดับมวลชนโดยองค์กรเอกชนระหว่างประเทศไทย และญี่ปุ่นในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคมไทย และการสนับสนุนของภาครัฐบาล	๒๒
คำถามและข้อเสนอแนะ	๒๕
บทสรุป	๒๗
ภาคผนวก	๒๙
ภาคผนวก ๑ โปรแกรมการประชุม	๓๑
ภาคผนวก ๒ คำกล่าวเปิดการประชุมโดย ฯพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น	๓๙
ภาคผนวก ๓ คำกล่าวสุนทรพจน์ โดยศาสตราจารย์ ดร.เทียนฉาย กีระนันทน์	๔๕
ภาคผนวก ๔ รายงานผู้เข้าร่วมประชุม	๕๙

โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม ของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑ (Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia towards the 21st Century)

ผู้จัด Association for Promotion of International Cooperation (APIC) ประเทศญี่ปุ่น
ร่วมกับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระยะเวลา

วันที่ ๑ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๒

เวลา ๐๘:๐๐ - ๑๕:๓๐ น.

ณ ห้องบอลรูม โรงแรมริเจนท์ กรุงเทพฯ

วันที่ ๒ วันศุกร์ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๒

เวลา ๑๓:๐๐ - ๑๗:๑๕ น.

ณ ห้องแกรนด์ฮอลล์ ชั้น ๙ อาคารศศปาลูศาลา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเป็นเวทีเสนอแนะทางจัดการต่อปัญหาด้านเศรษฐกิจและสังคมไทย
๒. เพื่อเสนอโอกาสแก่ผู้ร่วมสัมมนาในการอภิปรายประเด็นปัญหาความยากจน การพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
๓. เพื่อหาบทบาทแนวทางในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพของภาครัฐบาลและองค์กรธุรกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาโครงสร้างทางสังคมและโปรแกรมสวัสดิการสังคมที่มีประสิทธิภาพ
๔. เพื่ออภิปรายถึงแนวทางการเพิ่มอำนาจทางเศรษฐกิจให้แก่ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
๕. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้กำหนดนโยบายสามารถดำเนินการวางกลยุทธ์ในการแก้ไขปัญหาความยากจนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมทั้ง ๒ วัน

จำนวนทั้งสิ้น ๒๒๘ คน

คณะกรรมการดำเนินการจัดการประชุม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. อธิการบดี (ศาสตราจารย์ ดร.เทียบฉาย กิระนันท์)	ที่ปรึกษา
๒. รองอธิการบดี (รองศาสตราจารย์ ดร.ปราณี กุลละวณิชย์)	ประธานกรรมการ
๓. คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ (รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ปิตยานนท์)	กรรมการ
๔. คณบดีคณะอักษรศาสตร์ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว.กัลยา ดิงศภัทย์)	กรรมการ
๕. ผู้อำนวยการสถาบันสภาวะแวดล้อม (รองศาสตราจารย์ ดร.วสันต์ พงศาพิชญ์)	กรรมการ
๖. ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยสังคม (รองศาสตราจารย์ ดร.อมรา พงศาพิชญ์)	กรรมการ
๗. ผู้ช่วยอธิการบดี (ศาสตราจารย์ น.พ.สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ)	กรรมการ
๘. ผู้ช่วยอธิการบดี (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ สัจกุล)	กรรมการ
๙. นางนัยนา พรหมมลมาศ	กรรมการ
๑๐. นายน้อย อินทรวัดนา	กรรมการและเลขานุการ
๑๑. นางสาวจันทร์แสง ไตรทองอยู่	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

สรุปสุนทรพจน์ของ ฯพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น
รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย

ในพิธีเปิดการประชุมเรื่อง

“โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม
ของสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑”

วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๒

ฯพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยได้กล่าวแสดงความยินดีที่ได้มาเปิดการประชุมเรื่อง “โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑” ซึ่งเป็นความร่วมมือจากหลายฝ่ายในการร่วมรับรู้สภาพวิกฤติและความจำเป็นของแต่ละประเทศที่จะปฏิรูปโครงสร้างต่างๆ ในประเทศของตน การประชุมครั้งนี้เป็นโอกาสอันดีที่นานาชาติได้แสดงและเสนอความคิดเห็นซึ่งมาจากทั้งมุมมองในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสสำหรับผู้ที่มีประสบการณ์สัมผัสกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤติทั้งจากหน่วยงานภาครัฐบาล เอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชน โดยผลจากการประชุมจะนำไปซึ่งการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยได้กล่าวเสริมว่าการประชุมในครั้งนี้มีเพียงจะประสบผลสำเร็จในด้านของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเท่านั้น แต่จะแสดงถึงความร่วมมือร่วมใจของประเทศในภูมิภาคเอเชียที่จะฝ่าฟันวิกฤตการณ์ดังกล่าวด้วยกัน
(โปรดดูภาคผนวก ๑)

สรุปคำปาฐกถาของ ศาสตราจารย์ ดร. เทียนฉาย กิระนันท์
อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการประชุมเรื่อง

“โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม ของสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑”

วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒

ก่อนที่วิกฤตการณ์เศรษฐกิจจะเกิดขึ้น เอเชียได้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลานั้นเป็นยุคแห่งความเฟื่องฟูจนทำให้มองข้ามและขาดการไตร่ตรองถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ภาพของการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของรายได้ การเปลี่ยนมโนทัศน์การพัฒนาที่มุ่งสู่ การพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงของการเมืองและเศรษฐกิจโลก เช่น การยุติของสงคราม การเมืองและหันมาร่วมมือกันทางด้านทางเศรษฐกิจ การมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจจนละเลยการพัฒนา โครงสร้างด้านอื่น เช่น การศึกษา ตลอดจนความหลงผิดที่คิดว่าจะสามารถแก้ปัญหาวิกฤติต่าง ๆ ได้ ภาพเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดการมองข้ามถึงผลที่จะตามมา

หากพิจารณาถึงสาเหตุของวิกฤติพบว่าเกิดจากปัญหาโครงสร้างทางสังคม (Social infrastructure problems) อันได้แก่ ๑) ปัญหาทางด้านประชากรของเอเชีย ซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโต ที่แตกต่างกัน ในขณะที่บางประเทศมีอัตราการเจริญเติบโตของประชากรลดลงซึ่งส่งผลต่อปัญหา การขาดแรงงานและการเพิ่มจำนวนของผู้สูงอายุ แต่ขณะเดียวกันบางประเทศมีอัตราการเจริญเติบโต สูงขึ้นก่อให้เกิดปัญหาการกระจายของทรัพยากรและการศึกษา เป็นต้น ๒) ปัญหาการกระจาย รายได้ เกิดการไม่เท่าเทียมของการกระจายรายได้และการใช้ทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งช่องว่างระหว่าง สังคมเมืองและชนบท ๓) ปัญหาการศึกษา อุปสรรคระยะยาวของภูมิภาคเอเชีย คือ ปัญหาการ ศึกษา ซึ่งรัฐบาลต้องผลักดันนโยบายปฏิรูปการศึกษาให้เกิดขึ้นโดยส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีพเพื่อให้ เกิดการพัฒนาของประชาชน และ ๔) ปัญหาสุขภาพอนามัย โดยประชาชนได้เปลี่ยนพฤติกรรม ในการบริโภค การทำงานรวมทั้งการเกิดโรคต่างๆ อุบัติเหตุและยาเสพติด

อย่างไรก็ตามหากต้องการผ่านพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนี้ได้ จำเป็นที่ต้องพิจารณาเงื่อนไขต่อไปนี้ ประการแรก รัฐบาลแต่ละประเทศต้องร่วมมือกันแก้ปัญหา ประการที่สอง ทุกประเทศในเอเชียจะต้องเข้าใจถึงรากเหง้าของปัญหา อันได้แก่ ความอ่อนแอของระบบเศรษฐกิจและสังคม ประการที่สาม ความสามารถขององค์กรธุรกิจในการบริหารจัดการระดับนานาชาติ บุคลากรที่พร้อมทั้งทักษะและจริยธรรม รวมทั้งเงินทุนระยะยาวสำหรับการแข่งขันในตลาดโลก และประการสุดท้าย แม้ว่าภาคอุตสาหกรรมจะได้ผลกระทบอย่างมากแต่ภาคเกษตรกรรมและภาคนอกระบบยังมีศักยภาพในการรองรับแรงงานที่ออกจากภาคอุตสาหกรรมได้

แม้ว่ามุมมองในการฟื้นฟูจะเป็นด้านบวก แต่ก็ไม่สามารถด่วนสรุปได้ว่าเศรษฐกิจเป็นสาเหตุของปัญหา ต้องอาศัยการคำนึงถึงการปฏิรูปโครงสร้างสังคมและการเมืองด้วย ในการปฏิรูปดังกล่าวต้องปฏิรูประบบโครงสร้างซึ่งจะแตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศ โดยมีประเด็นที่คล้ายกัน ดังนี้

๑. ระบบการจัดการเศรษฐกิจระดับมหภาค ได้แก่ การวางแผน การประยุกต์ใช้นโยบาย การกำกับดูแลและการประเมินผล

๒. การผลักดันกฎหมาย กฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพ

๓. การปฏิรูปโครงสร้างสังคมด้านการศึกษา การสาธารณสุขอนามัย และระบบสวัสดิการ

ในการปฏิรูปโครงสร้างต้องมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ประกอบด้วย การปฏิรูปต้องนำไปสู่ธรรมรัฐซึ่งมีความเท่าเทียมของเศรษฐกิจ สังคมและกฎหมาย การปฏิรูปต้องมีความคุ้มค่าและเกิดประสิทธิผลสูงสุด การปฏิรูปต้องโปร่งใส การปฏิรูปต้องเป็นที่ยอมรับของประชาชนและเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมรวมทั้งมีการประเมินตรวจสอบจากบุคคลที่สาม

โฉมหน้าของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจมีทิศทางที่สดใส แต่ละประเทศต้องมีการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมให้เหมาะกับประเทศตน การปฏิรูปต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งภาครัฐบาลที่ต้องมีความโปร่งใส ประสิทธิภาพสูงและเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถตรวจสอบได้ รวมทั้งองค์กรพัฒนาเอกชนที่เป็นพลังกลุ่มใหญ่ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประชาชนระดับมวลชน เมื่อใดที่ชุมชนเกิดความเข้มแข็งย่อมส่งผลดีต่อการพัฒนาประเทศ

(โปรดดูภาคผนวก ๒)

บรรยากาศการประชุมวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๒

าพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย เดินทางมาเป็นประธานในพิธีเปิดการประชุม “โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑” โดยมี Mr. Yoshio Okawara, President of Association for Promotion of International Cooperation ศาสตราจารย์ ดร.เทียนฉาย กีระนันทน์ อธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และรองศาสตราจารย์ ดร. ปราณี กุลละวณิชช์ รองอธิการบดี ให้การต้อนรับ

คณะผู้อภิปรายในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๒

บรรยากาศการประชุม

งานเลี้ยงหลังการประชุม

บรรยายกาการประชุมวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๒

สรุปการประชุม

โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม ของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑

(Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia towards the 21st Century)

วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๒

ณ ห้องบอลรูม โรงแรมริเจนท์ กรุงเทพฯ

หัวข้อการประชุม

สำหรับการประชุมวันแรกเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีหัวข้อการประชุม คือ โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของเอเชียในศตวรรษที่ ๒๑ (Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia towards the 21st Century) โดยการประชุมแบ่งเป็น ๒ session ดังนี้

Session 1 โฉมหน้าของการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม ของเอเชีย (Prospects of Socio-Economic Restruc- tures of Asia)

ผู้ที่ร่วมการอภิปราย

ประธานการประชุม

Mr. Yoshio Okawara

President, Association for Promotion
of International Cooperation (APIC)

ผู้อภิปราย

Mr. Yoshihide Ishiyama

Chief Economist, IBM Japan

ผู้ร่วมการอภิปราย

Mr. Soung-Soo Han

Member of the National Assembly of Korea

Mr. Stephen Leong

Deputy Director, ISIS, Malaysia

Professor Shi Min

Director, Asia-Africa Development Research Institute of Development Research Centre of State Council, China

ดร. ฉลองภพ สุตังกรกาญจน์

ประธานมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

รศ. ดร. อมรา พงศาพิชญ์

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปการประชุม

Mr. Yoshihide Ishiyama ผู้อภิปรายได้กล่าวว่า เมื่อปลายปี ๑๙๙๘ ได้เกิดวิกฤติเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และได้ส่งผลกระทบกระจายไปทั่วภูมิภาคเอเชีย ประเทศญี่ปุ่นตระหนักถึงความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจในภูมิภาค ดังนั้นประเทศญี่ปุ่นจึงได้ริเริ่ม “MIYASAWA PLAN” ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูการค้าและธุรกิจของธนาคารพาณิชย์และบริษัทในประเทศที่ประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ นอกจากนี้ ยังส่งเสริมให้มีเงินทุนระหว่างประเทศและการลงทุนระหว่างประเทศให้มากยิ่งขึ้น ผลักดันให้มีการจัดตั้ง Currency Council ที่จะช่วยในการรักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และส่งเสริมให้มีการประชุมปรึกษาหารือระหว่างประเทศในด้านเศรษฐกิจ

เพื่อส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภายหลังวิกฤตการณ์เศรษฐกิจ ประเทศญี่ปุ่นจะให้ความร่วมมือในการถ่ายทอดเทคโนโลยีต่างๆ และเผยแพร่งานวิจัยไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย อีกทั้งจะผลักดันให้มีการปฏิรูปสถาบันการเงินให้มีความโปร่งใสและเป็นที่ยอมรับแก่สาธารณชนทั่วไปมากยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศทั้งหลายในภูมิภาคเอเชีย และประเทศญี่ปุ่นหวังเป็นอย่างยิ่งว่าประเทศต่างๆ ในภูมิภาคจะเข้าร่วมในความร่วมมือนี้

ส่วนผู้ร่วมอภิปรายต่างแสดงทรรศนะว่าวิกฤติเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียนั้นเริ่มต้นจากในช่วงระยะ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคเอกชนขยายตัวอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากการเปิดเสรีทางการเงินในปี ๑๙๙๐ ซึ่งถูกมองว่าเป็นต้นกำเนิดของระบบทุนนิยม

(Capitalism) แต่เนื่องจากความไม่มั่งคั่งของภาคเอกชน ธุรกิจที่กำลังเจริญเติบโตก็ทรุดตัวลง และส่งผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์หลายแห่งที่ให้เงินกู้ยืมแก่ธุรกิจก็ประสบกับความล้มละลาย จนกระทั่งลุกลามเป็นวิกฤติเศรษฐกิจไปทั่วภูมิภาคเอเชีย วิกฤติเศรษฐกิจในครั้งนี้อย่างก่อให้เกิดปัญหาสังคมหลายประการ เช่น ปัญหาการว่างงาน ปัญหาครอบครัว ปัญหาด้านสุขภาพ ปัญหาเรื่อง Racism (ดังเช่นในประเทศอินโดนีเซีย) เป็นต้น

ดังนั้นการแก้ไขปัญหาวิกฤติต้องปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม โดยในด้านการปฏิรูปโครงสร้างทางสังคมนั้น จำเป็นที่จะต้องให้การอบรมทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องโครงสร้างของครอบครัว ซึ่งต้องคงและรักษาไว้ซึ่งความผูกพันและความสัมพันธ์ของสถาบันครอบครัว เพราะสถาบันครอบครัวเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ส่วนการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจนั้น ผู้ร่วมอภิปรายต่างกล่าวว่า ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียจำเป็นต้องสร้างความเชื่อมั่นระหว่างประเทศให้เกิดขึ้น สร้างความร่วมมือระหว่างภูมิภาค โดยการปรึกษาหารือกันมากขึ้น สนับสนุนให้มีการจัดตั้ง Asian Monetary Fund นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้มีการควบคุมการไหลของเงินทุน ตลอดจนส่งเสริมการปรับโครงสร้างทางสังคมโดยอาศัย Social Safety Net Programme

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การปฏิรูปประสบความสำเร็จ ได้แก่ แต่ละประเทศต้องมีความโปร่งใส (Transparency) และมีความเป็นธรรมรัฐ (Good Governance)

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การปฏิรูปประสบความสำเร็จ ได้แก่ แต่ละประเทศต้องมีความโปร่งใส

Session 2 การปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย และความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น (Socio-Economic Restructures of Thailand and Cooperation between Thailand and Japan)

ผู้ที่ร่วมการอภิปราย

ประธานการประชุม

ศาสตราจารย์ นพ.จรัส สุวรรณเวลา

อดีตรองอธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้อภิปราย

รศ.ดร. กิตติ ลิ้มสกุล

ผู้อำนวยการโครงการพัฒนาศาสตร์
ด้านแบบจำลองและพยากรณ์
คณะเศรษฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ร่วมอภิปราย

ดร. นิพนธ์ เทพวัลย์

ผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนาประชากรท้องถิ่นและ
ชนบท กรรมการธิการเศรษฐกิจและสังคมเอเชีย
และแปซิฟิก (ESCAP)

ดร. ชวิช อรรถยุกติ

เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศญี่ปุ่น
วุฒิสมาชิก

ดร. กระแส ชนะวงศ์

H.E.Mr.Hiroshi Ota

Ambassador, Embassy of Japan to
Thailand

Dr. Rajat Nag

Manager, Financial and Industry Division,
Infrastructure, Energy and Financial
Sectors Department (West Region), Asian
Development Bank

สรุปการประชุม

รศ.ดร. กิตติ ลิ้มสกุล ผู้อภิปรายกล่าวว่าวิธีที่จะรอดพ้นจากวิกฤติเศรษฐกิจครั้งนี้คือ การสนองตอบอุปสงค์ภายในประเทศ (Domestic Demand) โดยการอาศัยแรงงานในภาคเกษตรกรรม ภาคการเกษตรของประเทศไทยนั้นมีโอกาสที่จะได้รับการพัฒนาให้เจริญเติบโตได้ยิ่งขึ้น แต่ยังมีข้อจำกัดอันได้แก่

๑. ขนาดพื้นที่ทำกินมีน้อย
๒. สัดส่วนของพื้นที่ที่การชลประทานเข้าถึง
๓. การเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน
๔. การผลิตพืชผลทางการเกษตรที่สำคัญ

ดังนั้น การที่จะพัฒนาความเจริญเติบโตในระยะยาวของภาคเกษตรกรรมจะต้องอาศัยกลวิธีดังต่อไปนี้

๑. การมีระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียง
๒. การจัดตั้งระบบสหกรณ์
๓. การให้คำแนะนำทางการค้า

นอกจากนี้ ดร. กิตติ ลิ้มสกุลได้เสนอมาตรการในการที่จะทำให้กลวิธีดังกล่าวบรรลุผลสำเร็จประกอบด้วย

๑. การจัดตั้งธนาคารที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อส่งเสริมความร่วมมือ
๒. การส่งเสริมความร่วมมือให้เกิดระบบการแลกเปลี่ยนสินค้าแทนการซื้อขายในตลาดให้ได้ถึง ๓๐%
๓. การเปิดเสรีสินค้าทางการเกษตรบางประเภท
๔. การยืดระยะเวลาการชำระหนี้ของชาวนา
๕. การจัดแบ่งที่ดินทำกิน
๖. การพัฒนาชุมชนในระดับเล็ก
๗. การส่งเสริมการพลิกฟื้นพื้นที่ป่าไม้ที่ถูกทำลาย

สำหรับผู้ร่วมอภิปรายท่านอื่นๆ แสดงความคิดเห็นในการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมไว้ดังนี้

ดร.นิพนธ์ เทพวัลย์ กล่าวว่า ในแง่ของประชากรศาสตร์ วิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีผลกระทบต่อแนวโน้มทางประชากรศาสตร์ กล่าวคือ อัตราการเพิ่มของประชากรมีแนวโน้มลดลง แต่ละครอบครัวโดยเฉลี่ยแล้วจะมีบุตรไม่เกิน ๒ คน ในปัจจุบัน อัตราการเพิ่มของประชากรลดลงเนื่องมาจากประชาชนได้รับความรู้ความเข้าใจในด้านการวางแผนครอบครัว อีกทั้งรัฐบาลจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาด้านสาธารณสุขและสุขภาพอนามัยมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามแนวโน้มในอนาคตประชากรที่มีอายุในช่วง ๑๕ ปีจะมีอัตราสูงขึ้น ซึ่งปรากฏการณ์นี้ทำให้สามารถคาดได้ว่าประเทศไทยจะต้องประสบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงานในอนาคต และแรงงานที่ขาดแคลนจะได้แก่ unskilled workers ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีด้วยเหตุนี้ ปัญหาความต้องการแรงงานจึงเกิดขึ้น เมื่อแรงงานภายในประเทศขาดแคลน จึงจำเป็นต้องนำ unskilled labours จากประเทศเพื่อนบ้านเข้ามา ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาการจ้างงานที่ผิดกฎหมายขึ้น

ดร. ชวัล อรรถยุกติ เสนอว่า การปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมจำเป็นต้องประกอบด้วยปัจจัย ๓ ประการ คือ

๑. ธรรมรัฐ (Good Governance) หมายถึง การมีระบบและบริหารที่ดี ต้องมีความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้

๒. การเปิดเผยข้อบกพร่องของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ในการนี้จะทำให้มีการพัฒนาขีดความสามารถในการผลิตสูงขึ้น อีกทั้ง สามารถนำเทคโนโลยีระดับสูงมาใช้ ทำให้พัฒนาศักยภาพในการผลิตสินค้าที่สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

๓. การปฏิรูปการบริหาร อันได้แก่ การกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ส่วนภูมิภาค และระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์จะก่อให้เกิดความรับผิดชอบในการปฏิรูปทางสังคมได้

ดร. กระแส ชนะวงศ์ ได้เสนอว่า ประเทศไทยนั้นสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนา ๔ D ซึ่งได้แก่

๑. Demystification of Government หมายถึง รัฐบาลจะต้องมีความโปร่งใสมากขึ้น

๒. Democratic Participation of People หมายถึง การเปิดโอกาสให้ NGO เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น

๓. Decentralisation หมายถึง การกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ส่วนภูมิภาค

๔. Distribution of Natural Resources หมายถึง การกระจายทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้ทั่วถึง

ประเทศทั้งหลายในภูมิภาคเอเชียจำเป็นต้องมีการพัฒนาทางด้านการศึกษาและด้านทรัพยากรมนุษย์ เพราะการพัฒนาทั้ง ๒ ด้านนี้จะช่วยสร้างผู้ที่มีคุณภาพในประเทศมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ **Dr. Rajat Nag** กล่าวว่า มาตรการที่สำคัญในการปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม คือ

๑. การปรับโครงสร้างทางการเงิน หมายถึง การมีความโปร่งใส การมีโครงสร้างกฎหมายที่เหมาะสม การควบคุมที่ดีขึ้น และการมีกฎเกณฑ์ในภาคการเงินที่เคร่งครัดยิ่งขึ้น

๒. การเพิ่มการลงทุนในด้านที่สำคัญ อันได้แก่ ด้านการศึกษา ด้านสุขภาพอนามัย และด้านการสาธารณสุข

นอกจากนี้ จะต้องมีการเปิดโอกาสให้กลุ่ม NGO ได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น และการเสริมสร้างให้สถาบันหลักที่สำคัญมีความแข็งแกร่งและมั่นคงยิ่งขึ้น

สำหรับความร่วมมือระหว่างไทยและญี่ปุ่นนั้น H.E.Mr.Hiroshi Ota กล่าวว่า วิฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ทำให้ประเทศญี่ปุ่นตัดสินใจขยายความร่วมมือระหว่างประเทศไทย

กับประเทศญี่ปุ่นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ประเทศญี่ปุ่นให้ความช่วยเหลือทางการเงิน ให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา และขยายสินเชื่อโดยผ่านทาง IMF ความช่วยเหลือทางการเงินดังกล่าวนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทย ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างงาน มีการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม อีกทั้ง เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก สนับสนุนโครงการ Social Safety Net Programme และเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนไทยเดินทางไปศึกษาต่อประเทศญี่ปุ่น

ในปี ๑๙๙๓ ประเทศญี่ปุ่นได้ให้ความช่วยเหลืออย่างมากแก่ NGO ในประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนให้ NGO เหล่านั้นได้มีส่วนร่วมในการให้ความรู้ในการรักษาสุขภาพอนามัยแก่ประชาชน การป้องกันโรคเอดส์ การพัฒนาการศึกษา และการแก้ไขปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย นอกจากนี้ ประเทศญี่ปุ่นยังให้ความช่วยเหลือทางด้านวิทยาการสมัยใหม่โดยผ่านทาง JICA และจัดโครงการฝึกอบรมพิเศษ ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการให้ความรู้ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ในด้านการค้า เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเองก็ประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเช่นเดียวกัน จึงทำให้ปริมาณการนำเข้าสินค้าไทยลดลงเมื่อปีที่ผ่านมา ซึ่งลดลงถึง ๑๖% ในช่วง ๖ เดือนแรก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลญี่ปุ่นมีนโยบายส่งเสริมให้ภาคเอกชนลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น ธนาคารในประเทศญี่ปุ่นยินดีอนุมัติสินเชื่อให้นักธุรกิจชาวไทยมากขึ้น และยังส่งเสริมให้นักธุรกิจไทยและนักธุรกิจญี่ปุ่นร่วมลงทุนประกอบธุรกิจในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น ประเทศญี่ปุ่นจึงเชื่อว่าเศรษฐกิจของประเทศไทยจะฟื้นตัวได้ในอนาคตอันใกล้

ภาคการเงินและภาคอุตสาหกรรมสมควรที่จะต้องได้รับการปรับปรุงโครงสร้าง โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมนั้น การปรับโครงสร้างจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพความสามารถในการแข่งขันในตลาดการค้าโลกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก

สรุปการประชุม

ความร่วมมือระดับมวลชนระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น ในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคมไทย (Grassroots Level Cooperation between Thailand and Japan to Cope with Thailand' Social Development and Restructures)

วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๒

ณ ห้องแกรนด์ฮอลล์ ชั้น ๙ อาคารศศปราชญ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อการประชุม

สำหรับการประชุมในวันที่สองเป็นภาษาไทยและญี่ปุ่น ในหัวข้อ ความร่วมมือระดับมวลชนระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่นในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคมไทย (Grassroots Level Cooperation between Thailand and Japan to Cope with Thailand' Social Development and Restructures) การประชุมจัดขึ้นในวันศุกร์ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๓:๐๐ - ๑๗:๑๕ น. ณ ห้องแกรนด์ฮอลล์ ชั้น ๙ อาคารศศปราชญ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแบ่งเป็น ๒ Session ดังนี้

Session 1 กิจกรรมในปัจจุบันของภาครัฐบาลและองค์กรพัฒนาเอกชนไทยที่มีต่อสุขภาพอนามัย ประชากร การศึกษา การบริการสังคมและการป้องกันสิ่งแวดล้อม
(Current Activities by the Thai Government and NGOs on Health, Population, Education, Social Services and Environmental Protection)

Session 2 ความร่วมมือระดับมวลชนโดยองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น
ในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคมไทย และการสนับสนุนของภาครัฐบาล
(Grassroots Level Cooperation by NGOs between Thailand and Japan to
Cope with Thailand's Social Development and Restructures and Govern-
ments' Supports)

ผู้ที่เข้าร่วมการอภิปราย

ประธานร่วมการประชุม

รศ. ดร. อมรา พงศาพิชญ์
Mr. Hiroyuki Yanagitsubo

ผู้อำนวยการ สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Executive Director, Association for Promotion of
International Cooperation

ผู้ร่วมการอภิปราย

Ms. Kumiko Sakata
Mr. Kenji Takahara
Mr. Kenji Iwaguchi

Program Coodinator, CARE Thailand
Acting Director in Thailand, OISCA- International
President Representative, Japan Internation
Cooperation Agency (JICA) Thailand Office

Mr. Shimpei Murakami

Director, Japan International Volunteer Center
Thailand

Mr. Mitsuhiro Saotome

Director, NGOs Assistance Division, Economic
Cooperation Bureau, Ministry of Foreign Affairs
Secretary General, Sikkha Asia Foundation

Ms. Katsumasa Yagisawa

ศ. นพ. จิตร ลิขิตอมร
รศ. ดร. จินตนา ยูนิพันธ์
ดร. อุทัย ดุลยเกษม
รศ. ดร. มาร์ค ตามไท
นายสันทัต สมชีวิตา
นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม
ศ.ดร. สุรินทร์ เศรษฐมานิต

คณบดี วิทยาลัยการสาธารณสุข จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประธานสถาบันพัฒนาแห่งประเทศไทย
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม
ประธานกรรมการ ธนาคารออมสิน
ศาสตราจารย์สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นพ.สงวน นิตยารัมภ์พงศ์

ประธานสถาบันชุมชนพัฒนาท้องถิ่น

สรุปการประชุม

Session 1 กิจกรรมในปัจจุบันของภาคีรัฐบาลและองค์กรเอกชนไทยที่มีต่อสุขภาพอนามัย ประชากร การศึกษา การบริการสังคมและการป้องกันสิ่งแวดล้อม

การประชุมครั้งนี้ได้กล่าวถึงกิจกรรมของภาคีรัฐบาลและภาคีองค์กรเอกชนไทยใน ๔ ประเด็นหลัก อันได้แก่

๑. กิจกรรมทางด้านสุขภาพอนามัยประชากร
๒. กิจกรรมทางการศึกษา
๓. กิจกรรมทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๔. กิจกรรมทางการพัฒนาสังคม

๑. กิจกรรมทางด้านสุขภาพอนามัยประชากร

ศ.นพ.จิตร สิทธิอมร กล่าวว่า ในยุคที่เศรษฐกิจไทยเฟื่องฟู ภาคธุรกิจเอกชนได้เติบโตอย่างมากในทุกๆ ด้าน สำหรับด้านสุขภาพอนามัยนั้นสิ่งที่ปรากฏขึ้นได้แก่ แพทย์และผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ได้รับการชักชวนทำงานในภาคเอกชนมากกว่าภาครัฐบาล การเพิ่มของเครื่องมือและเทคโนโลยีทางการแพทย์ การนำเข้าของยาต่างประเทศ แต่เมื่อเกิดภาวะฟองสบู่เศรษฐกิจแตก ปัญหาที่ตามมา คือ การตัด/ลดสวัสดิการของข้าราชการ การเพิ่มจำนวนประชาชนที่ใช้บริการโรงพยาบาลของรัฐบาล ความไม่มั่นใจในคุณภาพของยา เป็นต้น

รศ.ดร.จินตนา ยูนิพันธ์ เสริมว่าภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ ก่อให้เกิดข้อจำกัดของการรักษาพยาบาลมากขึ้น โดยผู้ป่วยหนักจะพึ่งการรักษาจากโรงพยาบาล ในขณะที่ผู้ป่วยที่อาการไม่ร้ายแรงหนักจะหลีกเลี่ยงการไปโรงพยาบาลด้วยข้อจำกัดของค่าใช้จ่ายโดยซื้อยารักษาเองรวมทั้งหันมาใช้การแพทย์แผนไทยมากขึ้น ดังนั้นประเด็นที่ควรพิจารณา คือจะมีวิธีการอย่างไรให้ประชาชนดูแลสุขภาพได้ดี ทั้งในด้าน การดูแลสุขภาพส่วนบุคคล อันได้แก่ การลดภาวะความตึงเครียดและการดื่มสุราและสูบบุหรี่ การเจ็บป่วยเรื้อรัง ความรุนแรงต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตหนทางที่จะแก้ไขด้านต่างๆ เหล่านี้ คือการแสวงหาทางเลือก ให้ความรู้แก่ประชาชนเพื่อให้สามารถหาทางเลือกต่างๆ ในการดูแลตนเองได้

อย่างไรก็ตาม **ดร.อุทัย ดุลยเกษม** ได้เสนอแง่คิดว่า หากพิจารณาในประเด็นสุขภาพอนามัยแล้วมักจะนึกถึงการเจ็บป่วยในโรงพยาบาล แต่หากพิจารณาการเจ็บป่วยของคนไทยพบว่า

สาเหตุเกิดจากการทำงานหนัก การใช้วิถีชีวิตที่ไม่เป็นธรรมชาติ (โดยใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ทดแทนการออกกำลังกาย) ความเครียด อาหารเป็นพิษ โรคทางกรรมพันธุ์ และอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นประเด็นที่ควรพิจารณาควบคู่กับการเจ็บป่วยในโรงพยาบาลด้วย

๒. กิจกรรมทางด้านการศึกษา

Ms. Kumiko Sakata จากองค์การ CARE และดร. อุทัย ดุลยเกษม เสนอว่า จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจได้ส่งผลให้การศึกษาได้รับผลกระทบโดยตรง กล่าวคือหลายโรงเรียนขาดงบประมาณสำหรับโครงการอาหารกลางวัน นักเรียนไม่มีข้าวกลางวันรับประทาน ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กมาก Ms. Kumiko Sakata กล่าวว่า CARE ได้ช่วยเหลือโดยการสนับสนุนอาหารกลางวัน ทั้งด้านงบประมาณและทรัพยากร นอกเหนือจากนี้ได้ส่งเสริมทั้งด้านทันตกรรม สาธารณสุข โดยการผลิตตำราแจกตามโรงเรียนต่างๆ แต่ความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความร่วมมือของทุกฝ่ายรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาพร้อมกัน โดยเริ่มจากจุดเล็กๆ อันได้แก่ ชุมชน (หมู่บ้าน) และขยายออกไปในวงกว้าง

ส่วน**ดร. มาร์ค ตามไท** ได้มองการศึกษาในอีกมุมมองหนึ่ง กล่าวคือ มองการศึกษาเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหา กล่าวคือ ขณะนี้สังคมไทยได้เกิดสถานการณ์เกิดขึ้น ๒ ประการ คือ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงของสังคมอุปถัมภ์ไปสู่สังคมแห่งการมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างคู่ขนานกัน แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมอุปถัมภ์ไปสู่สังคมแห่งการมีส่วนร่วมนั้นไม่สามารถกระทำได้อย่างรวดเร็ว การแก้ไขภาวะวิกฤตจึงมีความล่าช้า

สำหรับปัญหาของประเทศไทย มี ๒ ระดับ คือ ระดับที่ ๑ ปัญหาชนกลุ่มน้อย เช่น การขาดที่ดินทำกิน และระดับที่ ๒ ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการแก้ปัญหาในระดับ ๑ ซึ่งปัญหาที่สำคัญ คือ การล่มสลายของการจัดความขัดแย้งในวิถีเดิม กล่าวคือ จากอดีตที่ประชาชนเคยใช้วิถีชีวิตอยู่ร่วมกันได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้เมื่อมีการแก้ปัญหา ประชาชนจึงขาดการไว้วางใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นการพึ่งกลไกในการแก้ปัญหาจึงไม่สามารถทำได้รวมทั้งตัวกลไกเองได้ล่มสลายไปด้วย ดังนั้นแนวทางที่จะช่วยแก้ปัญหาได้นั้นคือ การศึกษา โดยเป็นการศึกษาความเข้าใจความขัดแย้งระดับต่างๆ

นอกเหนือจากนี้ ยังได้เสนอข้อคิดเห็นว่า ความมองมนุษย์คือเป้าหมายของการพัฒนามากกว่ามองมนุษย์เป็นทรัพยากรในการพัฒนา

๓. กิจกรรมทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

นายสันหัต สมชีวิตา กล่าวว่า ทรัพยากรธรรมชาติ อันได้แก่ ป่าไม้ ดิน น้ำ มีผลต่อเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมกล่าวคือ เมื่อป่าไม้ ดิน น้ำหมดไป ความสมบูรณ์ของดินและน้ำจะหมดตามเป็น

มูลเหตุของวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ เนื่องจากภาคชนบทไม่สามารถทำการผลิตเกษตรกรรมได้ และย้ายถิ่นเข้าสู่เมืองหลวง อันเป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เกิดมลภาวะต่างๆ รวมทั้งปัญหาการปรับตัวของประชาชนต่อการเปลี่ยนแปลง

ช่วงที่ผ่านมาพบว่ารัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังเห็นได้จากนโยบายและมาตรการต่างๆ เช่น การยกเลิกสัมปทานป่าไม้ มาตรการรักษาพันธุ์ป่าไม้ ซึ่งมีมาตรฐานใกล้เคียงกับ WHO และ EPA ของประเทศสหรัฐอเมริกา แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ขาด คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการเฝ้าระวังการล่องละเมิด และทำลายทรัพยากร ซึ่งต้องอาศัยการกระจายอำนาจท้องถิ่น ให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมมากขึ้น

ดร. อุทัย ดุลยเกษม เสนอว่า ปัญหาสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พิจารณาได้ ๒ ประเด็น อันได้แก่ ประการที่หนึ่ง ปัญหาการใช้พลังงาน ซึ่งมนุษย์ได้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่หมดไป (non-renewable) มากกว่าทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่หมด (renewable) และประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงกระบวนการใช้พลังงาน กล่าวคือ เป็นการใช้พลังงานผ่านกระบวนการผลิต ตัวอย่างเช่น การผลิตข้าวขาวกับข้าวแดง ซึ่งในการผลิตข้าวขาวนั้น ใช้พลังงานสิ้นเปลืองกว่าข้าวแดงมาก ปัญหาที่กล่าวนี้หากพิจารณาให้ถ่องแท้พบว่า คนเป็นสาเหตุของปัญหา

ในการแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ร่วมอภิปรายได้เสนอดังนี้

ศ.ดร. สุรินทร์ เศรษฐมานิต กล่าวว่า ประเทศญี่ปุ่นเป็นตัวอย่างที่ดีในการแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจุดเด่นในการแก้ปัญหาของญี่ปุ่น คือ การมีส่วนร่วมของประชาชน โดยมีการกระจายอำนาจในการตัดสินใจรวมทั้งขีดความสามารถของรัฐและองค์กรในชุมชนที่เข้มแข็ง

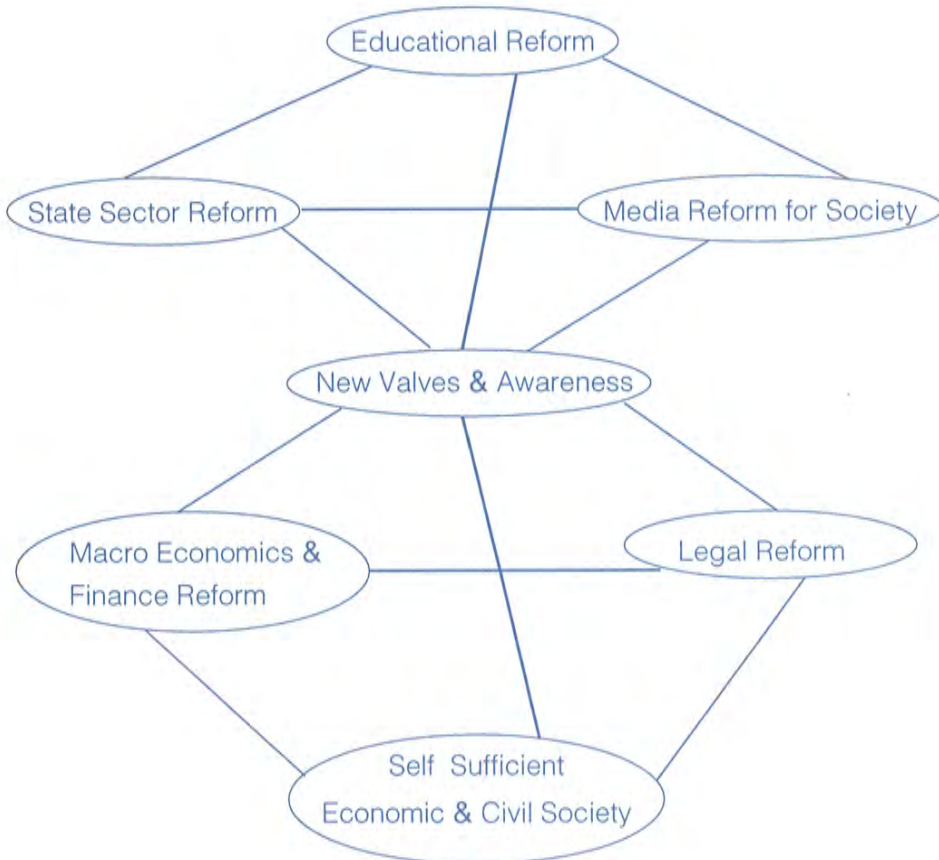
นายไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม กล่าวว่า ชุมชนมีบทบาทสำคัญในการดูแลสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ผู้ที่ดูแลสิ่งแวดล้อมได้ดีที่สุดคือ ผู้ที่อยู่ใกล้สุด ดังตัวอย่างของชุมชนของหมู่บ้านที่ติดป่าชายเลนทางภาคตะวันออก ซึ่งชาวบ้านสามารถรวมตัวกันเพื่อดูแลป่าชายเลนในชุมชน ซึ่งอดีตนั้นนายทุนได้ทำนาทุ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างยิ่ง ชาวบ้านจึงรวมตัวกันต่อต้านและจัดตั้งโครงการฟื้นฟูป่าขึ้นมาเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมของตน

ส่วน NGO มีบทบาทสำคัญ คือ เป็นผู้ประสานงานจากส่วนกลางเนื่องจากเป็นองค์กรที่สัมผัสกับระดับมวลชนโดยตรง บทบาทของ NGO ในการจัดการสิ่งแวดล้อมนั้นควรดำเนินการ ๓ เรื่องได้แก่ ๑) การจัดตั้งองค์กรชุมชนและเครือข่าย ๒) การเน้นกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๓) การสร้างจิตสำนึกภาพรวมเริ่มจากเครือข่ายโรงเรียนและชุมชน

๔. กิจกรรมทางการพัฒนาสังคม

ในมุมมองของผู้อภิปรายฝ่ายไทย นายไพฑูริย์ วัฒนศิริธรรม แสดงทรรศนะว่า ในการพัฒนาสังคม จำเป็นต้องอาศัยการปรับโครงสร้างทางสังคมไทย ๗ ประการ อันได้แก่ ระบบคุณค่า การศึกษา สื่อ กฎหมาย เศรษฐกิจระดับจุลภาค เศรษฐกิจระดับมหภาค และประชาสังคม ซึ่งระบบคุณค่าเป็นหัวใจหลักขององค์ประกอบทุกตัวเนื่องจากเป็นกลไกการสร้างระบบต่างๆ อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่เป็นามธรรมและแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ยากที่สุด ซึ่งการพัฒนาสังคมนั้นจำเป็นต้องปรับจิตวิญญาณเป็นลำดับแรกซึ่งจะก่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาร่วมกัน

Thai Societal Reform

ซึ่งนพ.สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ เสริมว่า วิกฤตสังคมเกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลายาวนานก่อนเกิด วิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งการแก้วิกฤตจำเป็นต้องสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง สามารถพึ่งตนเองได้ โดยอาศัย ยุทธศาสตร์ ดังนี้

Strategy in the Past

๑. Identification of local wisdom (Mapping of potential resources)
๒. Support of potential community and facilitation of their expansion
๓. Facilitation of horizontal exchange (Transfer of local wisdom)
๔. Partnership with different level of Stakeholders
๕. Linking and influencing policy level

ส่วนมุมมองของผู้ร่วมอภิปรายจากญี่ปุ่นได้เสนอไว้ดังนี้

Ms. Kumiko Sakata และ **Mr. Mitsuhiro Saotome** กล่าวว่า ประเทศญี่ปุ่นได้ พยายามช่วยเหลือประเทศอื่นๆ โดยผ่าน ODA ซึ่งการที่ญี่ปุ่นพยายามช่วยเหลือผู้อื่นนั้น เนื่องจากในอดีตญี่ปุ่นประสบภาวะยากลำบากจากสงคราม ประเทศต่างๆ ได้ช่วยเหลือญี่ปุ่นเป็นอย่างดี ดังนั้น ญี่ปุ่นจึงหันจากผู้รับมาเป็นผู้ให้ ญี่ปุ่นได้สนับสนุนให้ NGO ของญี่ปุ่นไปยังประเทศต่างๆ เพื่อส่งเสริม ให้ NGO ตอบสนองตามเจตนารมณ์ที่กำหนดไว้

บทบาทของ NGO ดำเนินการมาโดยตลอดนั้นยังไม่สามารถลงไปยังระดับมวลชนอย่าง แท้จริง อีกทั้งบทบาทของ NGO ทำได้เพียงการให้ข่าวสารเท่านั้น ซึ่งข้อมูลต่างๆ เป็น สิ่งสำคัญ ญี่ปุ่นจึงต้องการเข้าถึงชุมชนระดับล่างเพื่อให้ทราบข้อมูลและปัญหา รวมทั้งการบริหารแก่กลุ่มเป้าหมาย สิ่งที่ญี่ปุ่นคาดหวังคือ การกระจายอำนาจสู่ชุมชน

Session 2 ความร่วมมือระดับมวลชนโดยองค์กรเอกชนระหว่างประเทศ ไทยและญี่ปุ่นในการแก้ปัญหาการพัฒนาและปฏิรูปสังคม ไทยและการสนับสนุนของรัฐบาล

นายไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม เสนอว่าควรปรับเปลี่ยนแนวคิดของสังคมตามที่ Fritjof Copra นักปรัชญาได้เสนอ Values ไว้ดังนี้

Self-Assertive

- Expansion
- Competition

Intergrative

- Conservaty
- Cooperation

- Quantity
- Dominaty

- Quality
- Partnership

สังคมควรเปลี่ยนระบบคุณค่าจากด้าน Self-Assertive ไปสู่ Intergrative ให้มากขึ้น นอกจากนี้หากกล่าวถึงสาเหตุปัญหาของสังคมไทยจะพบว่ามาจากคนในกรุงเทพฯ ที่เป็นผู้บริหาร ทรัพยากรอย่างมากมาย และยังพบอีกว่าคนกลุ่มหนึ่งที่จะไปช่วยเหลือคนอีกกลุ่มนั้น คนกลุ่มแรกเป็นผู้สร้างปัญหาส่วนคนอีกกลุ่มได้ตกเป็นเหยื่อของปัญหา

นอกจากนี้ **ศ.นพ. จิตร ลิขิตอมร** เสนอไว้เช่นเดียวกันว่าจริยธรรมในสังคมจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงที่ตนและองค์กรของตน และการหางานที่ปฏิบัติด้วยกัน ที่เน้นการลงทุนทรัพยากรด้านต้นทุนมนุษย์โดยมุ่งเน้นค่านิยมของเอเชีย

กระแสโลกาภิวัตน์ได้ถูกแบ่งเป็น ๒ ส่วน ได้แก่กระแสโลกาภิวัตน์ด้านบนซึ่งอำนาจมีได้อยู่ในมือของรัฐบาลแต่เป็นของบริษัทข้ามชาติที่รวมตัวกันขยายตลาดข้ามโลกซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่างๆ ตามมา และกระแสโลกาภิวัตน์ด้านล่างซึ่งเป็นระดับมวลชนที่มีประเด็นพิจารณาว่าจะทำอย่างไรให้โลกาภิวัตน์ด้านล่างสามารถต้านทานโลกาภิวัตน์ด้านบนได้

รศ.ดร. จินตนา ยูนิพันธ์ กล่าวว่า คุณภาพชีวิตที่เกิดขึ้นได้เป็นเรื่องของตนเองทำเพื่อตนเอง ซึ่งการที่ประชาชนจะดูแลตนเองได้ต้องสร้างขีดความสามารถในการดูแลให้เกิดขึ้น (empowerment) ประเด็นที่สำคัญคือ จะทำอย่างไรให้ประชาชนทราบว่าจะช่วยตนเองอย่างไร จะปกป้องสิทธิของตนได้อย่างไร การตอบคำถามดังกล่าวต้องใช้เทคโนโลยีในการประสานความคิดโดยการจัดฝึกอบรมบุคลากรทางสุขภาพให้สามารถเข้าไปถ่ายทอดการสร้างขีดความสามารถของชุมชน ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐบาล NGO และประชาชน

นพ.สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ กล่าวว่าเนื่องจากระบบคิดในสังคมเปลี่ยนแปลงโดยมุ่งเน้นวัตถุมากขึ้น รัฐบาลและ NGO จะช่วยสังคมระดับมวลชนได้ในลักษณะ Horizontal Partnership มากกว่า Vertical Partnership เช่น NGO ของญี่ปุ่นองค์กรหนึ่งได้ส่งเสริมเรื่องสมุนไพรช่วยชุมชนแต่ประสบปัญหาทางด้าน Software อันได้แก่ องค์ความรู้ ดังนั้นจึงได้ทุ่มช่วยทาง Hardware อันได้แก่เงินและวัตถุต่างๆ จนทำให้ชุมชนเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นการช่วยเหลือที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นความร่วมมือในการช่วยเหลือจำเป็นต้องศึกษาถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

นพ. สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ ฝากประเด็นไว้ว่า เครือข่ายต่างๆ มีความสำคัญมากโดยเริ่มจากชุมชนต่อชุมชน และแพร่ขยายไปยังจังหวัด ซึ่งรัฐบาลควรมีส่วนช่วยเหลือการเคลื่อนไหวต่างๆ ของเครือข่ายให้มากขึ้น

ทางด้านความร่วมมือระหว่าง NGO ไทยและญี่ปุ่นนั้น Mr. Masato Kitera กล่าวว่า NGO เป็นความร่วมมือในรูปแบบหนึ่งที่ญี่ปุ่นให้ความสำคัญมากขึ้น โดยเป็นเป็นการช่วยเหลือในลักษณะ Bottom up ให้มีผลทางปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้ หากกล่าวถึงความโปร่งใสของการให้เงินช่วยเหลือ ญี่ปุ่นได้ประเมิน ODA ที่ให้แก่โครงการตลอด สำหรับการช่วยเหลือระดับมวลชนนั้น ญี่ปุ่นได้ปรับปรุงการทำงานกับ NGO ตลอดเวลาเพื่อการดำเนินงานที่ดีขึ้น

ด้าน Ms. Katsumasa Yagisawa กล่าวว่า ประเทศญี่ปุ่นได้ร่วมมือแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเสมอมา เช่น ปัญหาโรค AIDS โดยตระหนักว่าไม่ใช่เพียงปัญหาการเจ็บป่วยเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมในทุกด้าน สำหรับแนวทางการแก้ปัญหา รัฐบาลได้จัดโครงการสร้างองค์กรดูแลในท้องถิ่นหรือชุมชนขึ้น จากนั้นรัฐบาลจะเข้ามามีปฏิสัมพันธ์กับองค์กรเพื่อร่วมมือแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

ส่วน Mr. Kenji Iwaguchi เสริมว่า JICA ได้ส่งอาสาสมัครมาประจำประเทศไทยในภูมิภาคต่างๆ ทั้งองค์กรคนพิการ การเกษตร การศึกษา การดำเนินการที่ผ่านมาได้มีการปรับปรุงภายใต้การปรึกษากันตลอดเวลา ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างไทยและญี่ปุ่นนั้นมีลักษณะหลายรูปแบบ ทั้งการช่วยเหลือด้านวิชาการและเงินทุน

Mr. Hiroyuki Yanagitsubo ได้ให้ข้อสรุปสำหรับทั้ง ๒ หัวข้อการประชุมว่า ปัญหาการศึกษา สุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม ได้รับการหารือกันมาโดยตลอดทำให้ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น ผลกระทบที่เกิดจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจทำให้ทั่วโลกโดยรวมพังสลาย ซึ่งต้องแก้ไขโครงสร้างโดยรวมของสังคม และย้ำถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและ NGO จะเป็นลักษณะของความเป็นส่วนหนึ่ง หมายถึงการให้เงินทุน บุคลากร สำหรับการเปลี่ยนวิสัยทัศน์ให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้นในศตวรรษที่ ๒๑ นั้น NGO มีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ในการรวบรวมความคิดเห็นของประชาชนไปสู่ภาครัฐบาล รวมทั้ง NGO ต้องร่วมมือกันเป็นเครือข่ายอีกด้วย

รศ.ดร. อมรา พงศาพิชญ์ได้ส่งกล่าวส่งท้ายว่า สิ่งท้าทายในที่นี้ควรนำมาพิจารณา มี ๓ ประเด็น ดังนี้

๑. ความจริงใจของรัฐบาลและ NGO
๒. ความลึกซึ้งในการเข้าใจปัญหาที่ตรงต่อความต้องการ
๓. การพิจารณาการให้เงินโดยคำนึงถึง Outcome มากกว่า Output รวมทั้งการมองในเชิง Program มากกว่า Project โดยมองถึงภาครวมและระยะเวลาของการดำเนินงาน

คำถามและข้อเสนอแนะ

ผู้เข้าร่วมประชุมทั้ง ๒ วัน ได้ให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และสังคม รวมถึงความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม ดังนี้

๑. แม้ว่าหลายหน่วยงานมุ่งสนใจการพัฒนาคุณภาพของประชาชนในด้านต่างๆ แต่สำหรับประชาชนในชุมชนแออัดมีประเด็นการพัฒนาที่ควรพิจารณา ได้แก่

- ความเจ็บป่วยจากการทำงาน เช่น คนงานในโรงงานซึ่งต้องการแพทย์ดูแลเฉพาะทาง (โรคภัยจากโรงงาน) แต่จำนวนแพทย์เฉพาะทางมีจำกัด

- การศึกษาซึ่งนักเรียนประสบปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แม้ว่าจะจบการศึกษาภาคบังคับรวมทั้งความเหลื่อมล้ำของคุณภาพการศึกษา

- การแพร่ระบาดของยาเสพติด

- เศรษฐกิจนอกระบบ โดยชาวบ้านประกอบอาชีพ เช่น ขับรถรับจ้าง หาบเร่แผงลอย แต่ไม่ได้รับสวัสดิการและความคุ้มครองจากรัฐ

- ที่อยู่อาศัย ปัญหาการถูกเวนคืน การไร้ที่อยู่อาศัย

- ค่านิยมสังคม ควรส่งเสริมให้คนมีจริยธรรมและศีลธรรมมากขึ้น

๒. นอกเหนือจากประเด็นการประชุมซึ่งได้อภิปรายมาแล้ว มีข้อควรพิจารณาเพิ่มเติม ได้แก่

- ความล่มสลายแห่งทศวรรษ สิ่งใดคือสาเหตุหลักของการล่มสลาย

- การคุ้มครองโสเภณีไทยในญี่ปุ่น

- ความโปร่งใส ของ NGO

๓. สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตยังไม่สามารถมองออกได้ว่าเป็นรูปธรรม นอกจากนี้สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดไม่ควรถูกแยกออกเป็นส่วนๆ เช่น การศึกษา สุขภาพ เนื่องจากไม่สามารถแยกออกจากกันได้ สำหรับทางออกในการแก้ปัญหา คือ ความเข้มแข็งของชุมชน อาจสร้างให้เกิดขึ้นโดย

นำชุมชนหนึ่งมาเป็นตัวอย่างแก่ชุมชนอื่น นอกจากนี้ NGO ควรส่งเสริมให้เกิดเวทีประชาสังคม ซึ่งทำได้โดยให้ทุกคนมาประชุมกันในลักษณะของเวทีชาวบ้าน

๔. ความจริงใจของรัฐบาลในการนำเอาภูมิปัญญาชาวบ้านออกมาเผยแพร่โดยชาวบ้านรู้สึก ว่าตนถูกหลอกเอาองค์ความรู้ของตนไปแล้วผู้อื่นอ้างว่าเป็นของตน

บทสรุป

วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นกับภูมิภาคเอเชียตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มิได้ส่งผลเสียต่อเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวเท่านั้น แต่ได้ลุกลามจนเกิดเป็นวิกฤตสังคม หนทางที่นำภูมิภาคเอเชียผ่านพ้นภาวะการถดถอยร้ายนี้ แต่ละประเทศต้องสร้างความเชื่อมั่นระหว่างประเทศให้เกิดขึ้น โดยการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมของตน นอกจากนี้ต้องอาศัยความร่วมมือของแต่ละประเทศในการร่วมมือกันปรึกษาหารือและส่งเสริมแนวทางต่าง ๆ เพื่อความเข้มแข็งของภูมิภาค

สำหรับการปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคมไทย ต้องมีการกระจายอำนาจไปสู่ภูมิภาค และการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อการปรับปรุงและยกระดับคุณภาพการศึกษา การสาธารณสุข การจัดการต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการปฏิรูปการเมืองในการที่จะเสริมสร้างเสถียรภาพระยะยาวของสังคมอันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศ

ในการพัฒนาประเทศจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งภาครัฐบาล เอกชน รวมทั้งองค์กรพัฒนาเอกชนซึ่งนับวันมีบทบาทสำคัญต่อประเทศอย่างยิ่ง องค์กรพัฒนาเอกชนเป็นผู้ที่สัมผัสกับประชาชนในระดับมวลชนซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ โดยองค์กรพัฒนาเอกชนมีบทบาทในการเป็นผู้เอื้อให้เกิดการรวมตัวของประชาชนจนเกิดเวทีชาวบ้าน อีกทั้งเป็นผู้ประสานรอยต่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและประชาชน

นอกจากองค์กรพัฒนาเอกชนไทยที่ดำเนินการตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศแล้ว ประเทศญี่ปุ่นได้ขยายความสัมพันธ์ที่มีต่อประเทศไทยโดยสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนของตนมาสู่ประเทศไทยมากขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน เทคโนโลยีและบุคลากรในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนทางด้านการศึกษา การอนามัย รวมถึงสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาสังคมนอกเหนือจากการช่วยเหลือทางอุตสาหกรรมดังที่ได้ปฏิบัติมาในอดีต การช่วยเหลือดังกล่าวได้ย้ำถึงความสำคัญของการพัฒนาสังคมโดยรวมมากขึ้น

บทเรียนจากวิกฤติเศรษฐกิจได้แสดงให้เห็นว่าการมุ่งเน้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวก่อให้เกิดความเสียหายดังที่ปรากฏอยู่ ดังนั้นเพื่อที่จะนำประเทศไทยผ่านพ้นวิกฤติและไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน จำเป็นที่ต้องคำนึงถึงการพัฒนาระบบทุนมนุษย์เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา โดยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนควบคู่ไปพร้อมกับการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

ภาคผนวก

ภาคผนวก

- ภาคผนวก ๑ กำหนดการประชุม
- ภาคผนวก ๒ คำกล่าวเปิดการประชุม โดย
ฯพณฯ นายประจวบ ไชยสาส์น
รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย
- ภาคผนวก ๓ คำกล่าวสุนทรพจน์ โดย
ศาสตราจารย์ ดร.เทียนฉาย กีระนันทน์
อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ภาคผนวก ๔ รายนามผู้เข้าร่วมการประชุม

Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia towards the 21st Century

Part I Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia

Part II Grassroots Level Cooperation between Thailand and Japan to Cope with Thailand's Social Development and Restructures

Part I: January 28, Thursday, 1999

Part II: January 29, Friday, 1999

at:

Part I: The Regent Bangkok, Bangkok, Thailand

Part II: Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

Organized by: Association for Promotion of International Cooperation (APIC) Chulalongkorn University Bangkok, Thailand	Cooperated by: Ministry of Foreign Affairs of Japan Ministry of Foreign Affairs of Thailand Embassy of Japan in Thailand Royal Thai Embassy in Japan	With the Support of: The Yomiuri Shimbun
--	---	--

Program

Details follow

January 28, 1999 (Thursday)

Part I: Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia

08:00-08:30	Registration (Ballroom, 1F)
08:30-08:40	Opening Remarks (Ballroom, 1F) Ambassador Yoshio Okawara President, Association for Promotion of International Cooperation
08:40-09:00	Opening Speech (Ballroom, 1F) H.E. Mr. Prachuab Chaiyasarn, Minister of University Affairs
09:00-09:45	Keynote Speech (Ballroom, 1F) Prospects of Socio-Economic Restructures of Thailand and Asia towards the 21st Century Professor Thienchay Kiranandana, Ph.D. President, Chulalongkorn University
09:45-10:00	Coffee Break (Ballroom, 1F)
10:00-12:00	Session 1 (Ballroom, 1F) Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia 1. Progress on Asian Economic and Financial Restructures 2. Reforms on Social Structures Affected by the Economic Crisis 3. Intra-Regional Cooperation among Asian Countries' Governments and NGOs, and Supports by Donor Countries and International Financial Organizations
12:00-13:15	Lunch (Regent I and III, 1F) Hosted by Chulalongkorn University
13:15-15:30	Session 2 (Ballroom, 1F) Socio-Economic Restructures of Thailand and Cooperation between Thailand and Japan 1. Progress on Thailand's Economic and Financial Structures 2. Reforms on Social Structures by the Thai Government and NGOs

3. Economic Cooperation between Thailand and Japan
 - Official Development Assistance (ODA), Investment and Trade

16:00-17:30 **Cocktail Reception** (Pimarnmam, 2F)
 Hosted by Association for Promotion of International Cooperation

English Only

January 29, 1999 (Friday)

**Part II: Grassroots Level Cooperation
 between Thailand and Japan to
 Cope with Thailand's Social
 Development and Restructures**

12:30-13:00 **Registration** (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)

13:00-13:05 **Welcome Remarks** (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)
 Professor Thienchay Kiranandana, Ph.D.
 President, Chulalongkorn University
 Mr. Hiroyuki Yanagitsubo
 Executive Director, Association for Promotion of International
 Cooperation

13:05-15:45 **Session 1** (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)
**Current Activities by the Thai Government and NGOs on Health,
 Population, Education, Social Services and Environmental Protection**

15:45-16:00 **Coffee Break** (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)

16:00-17:15 **Session 2** (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)
**Grassroots Level Cooperation by NGOs between Thailand and Japan
 to Cope with Thailand's Social Development and Restructures and
 Both Governments' Supports**

17:15-17:30 **Chairpersons' Concluding Remarks**
 (The Grand Hall, Sasapatasala Building 9F)

Simultaneous interpretation in Thai and in Japanese

Part I: Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia (ENGLISH ONLY)

Opening

January 28 (Thursday)

08:30-09:00

Ballroom, 1F

Opening

08:30-08:40

Opening Remarks

Ambassador Yoshio Okawara

President, Association for Promotion
of International Cooperation (APIC)

08:40-09:00

Opening Speech

H.E. Mr. Prachuab Chaiyasarn

**Minister, the Ministry of
University Affairs, Thailand**

Keynote Speech

January 28 (Thursday)

09:00-09:45

Ballroom, 1F

09:00-09:45

Keynote Speech

**“Prospects of Socio-Economic Restructures of Thailand and Asia
towards the 21st Century”**

Professor Thienchay Kiranandana, Ph.D.

President, Chulalongkorn
University

Session 1

Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia

January 28 (Thursday) 10:00-12:00

Ballroom, 1F

Theme: Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia

- 1. Progress on Asian Economic and Financial Restructures*
- 2. Reforms on Social Structures Affected by the Economic Crisis*
- 3. Intra-Regional Cooperation among Asian Countries' Governments and NGOs, and Supports by Donor Countries and International Financial Organizations*

Chairperson: *Yoshio Okawara*

President, Association for Promotion of International Cooperation (APIC)

Speaker: *Yoshihide Ishiyama*

Chief Economist, IBM Japan

Panelists: *Seoung-Soo Han*

Member of the National Assembly of Korea

Stephen Leong

Deputy Director, ISIS, Malaysia

Shi Min

Director, Asia-Africa Development Research Institute of Development Research Centre of State Council P.R. China

Amara Pongsapich

Director, Institute of Social Research Chulalongkorn University

Chalongphob Sussangkarn

President, Thailand Development Research Institute (TDRI)

Free Discussion

Session 2

Socio-Economic Restructures of Thailand and Cooperation between Thailand and Japan

January 28 (Thursday) 13:15-15:30

Ballroom, 1F

Theme: Socio-Economic Restructures of Thailand and Cooperation between Thailand and Japan

- 1. Progress on Thailand's Economic and Financial Restructures*
- 2. Reforms on Social Structures by the Thai Governments and NGOs*
- 3. Economic Cooperation between Thailand and Japan*
 - Official Development Assistance (ODA), Investment and Trade*

Chairperson: *Charas Suwanwela*

Former President, Chulalongkorn University

Speaker: *Kitti Limskul*

Director, The Economic Modeling & Forecasting Programme Faculty of Economics, Chulalongkorn University

Panelists: *Chawat Arthayukti*

Ambassador, Royal Thai Embassy in Japan

Krasae Chanawongse

Member of Parliament of Thailand

Nibhon Debavalya

Director, Population & Rural & Urban Development Division

United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific, ESCAP

Rajat Nag

Manager, Financial and Industry Division, Infrastructure, Energy and Financial Sectors Department (West region), Asian Development Bank

Hiroshi Ota

Ambassador, Embassy of Japan in Thailand

Free Discussion

Part II: Grassroots Level Cooperation between Thailand and Japan to Cope with Thailand's Social Development and Restructures (THAI/JAPANESE)

Opening

January 29 (Friday) 13:00-13:05 The Grand Hall, Sasapatasala Building, 9F

13:00-13:05 **Opening**

Welcome Remarks

Professor Thienchay Kiranandana, Ph.D.

President, Chulalongkorn University

Mr. Hiroyuki Yanagitsubo

Executive Director, Association for Promotion of International Cooperation (APIC)

Session 1

Current Activities by the Government and NGOs on Health, Population, Education, Social Services and Environmental Protection

January 29 (Friday) 13:05-15:45 The Grand Hall, Sasapatasala Building, 9F

Coffee Break

January 29 (Friday) 15:45-16:00 The Grand Hall, Sasapatasala Building, 9F

Session 2

Grassroots Level Cooperation by NGOs between Thailand and Japan to Cope with Thailand's Social Development and Restructures and Governments' Supports

January 29 (Friday) 16:00-17:15 The Grand Hall, Sasapatasala Building, 9F

Co-Chair:	Amara Pongsapich	<i>Director, Institute of Social Research Chulalongkorn University</i>
	Hiroyuki Yanagitsubo	<i>Executive Director, Association for Promo- tion of International Cooperation</i>
Panelists:	Chawat Arthayukti	<i>Ambassador, Royal Thai Embassy in Japan</i>
	Uthai Dulayakasem	<i>Principal Investigator, The Dawn Project, Thailand Development Institute</i>
	Kenji Iwaguchi	<i>Resident Representative, Japan Interna- tional Cooperation Agency (JICA) Thailand Office</i>
	Masato Kitera	<i>Minister, Embassy of Japan in Thailand</i>
	Shimpei Murakami	<i>Director, Japan International Volunteer Center (JVC) Thailand</i>
	Sa-Nguan Nittayaromphong	<i>President, Local Development Institute</i>
	Kumiko Sakata	<i>Program Coordinator, CARE Thailand</i>
	Mitsuhiro Saotome	<i>Director, NGOs Assistance Division, Economic Cooperation Bureau, Ministry of Foreign Affairs</i>
	Surin Setamanit	<i>Chair-Professor, Institute of Environmental Research, Chulalongkorn University</i>
	Chittr Sitthi-Amorn	<i>Dean, College of Public Health, Chulalongkorn University</i>
	Sunthad Somchevita	<i>Permanent Secretary, Ministry of Science</i>
	Kenji Takahara	<i>Acting Director in Thai, OISCA-International</i>
	Mark Tamthai	<i>Professor, Faculty of Arts, Chulalongkorn University</i>
	Paiboon Wattanasiritham	<i>Director General, The Government Saving Bank</i>
	Katsumasa Yagisawa	<i>Secretary General, Sikkha Asia Foundation</i>
	Jintana Yunibhand	<i>Dean, Faculty of Nursing, Chulalongkorn University</i>

Free Discussion

Opening Speech

H.E. Mr. Prachuab Chaiyasarn

*Minister of University Affairs
Kingdom of Thailand*

**Opening Address by H.E. Mr. Prachuab Chaiyasarn,
Minister of University Affairs
for “Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia”**

January 28th, 1999

It is indeed a pleasure for me to be here for the opening of this International Symposium on “Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia”, and to be a part of this laudable effort to address issues related to the region’s economic crises and the need for our country to undergo a restructuring process of various sectors, especially in their management and mechanisms.

I truly believe that this is a good opportunity for all of us present at this exploratory meeting to explore ideas and possible remedies both from the local and international perspectives. It is also a good opportunity for those who have first hand experience with people most harshly affected by the economic crisis to have a say in such a brain-storming session.

I’m sure the ensuing discussion will have far-reaching consequences for the nation. The concept behind this symposium is a sound one. In these times of economic and financial instability, the roles of the various sectors of a nation are all the more important and intricate. In fact, we are called to respond to the need to understand the reality and come to terms with the need for restructuring our economy. Just over a year ago, Thailand had to witness the impact and shorter term effects of the IMF’s policies in addressing Thailand’s economic woes. At the outset, talks of the policies and their implications were but theories—now they are practice. We must take effective measures to cope with the crisis, we who understand our long-standing traditions, cultural and social heritage, and the consubstantiality of politics and the economy. Holding this symposium is a healthy indication that we are conscientiously moving towards a more concrete action in finding a solution to our problems. With this in mind, may I commend our co-host the Association for Promotion of International Cooperation (APIC), Japan, who has, together with Chulalongkorn University, designed an interactive forum for professionals and academics from all sectors of the society. I understand that APIC has established itself as an independent organ in expressing the identity and insights not only of Japan, but of Asia. APIC has contributed greatly to the social and academic community through its seminars and symposiums throughout the region.

The crisis in the region poses a great challenge for countries to look into their social and organizational infrastructures. The cause of the economic crises cannot be considered solely from the perspectives of the financial sectors or government sectors alone; we must also consider the society in which we live. After years of economic boom, backed by the good record of macroeconomic policies, Thailand's own economic situation deteriorated in recent years, more noticeably since 1996, reflected in a widening current account deficit (which peaked at 8% of GDP in 1996) and a weakness in our financial system. External factors began to have greater impacts on our economy, with a fall in export volumes and GDP growth, difficulties in the property sector, the slump in the stock markets and the weakening of our national currency.

Needless to say authorities took measures to offset this adverse turn of events, in the hopes of boosting confidence in the market mainly through the strengthening of the financial and property sectors. But with the difficulties of borrowers to roll-over short-term debts, greater outflows from finance companies and larger injections of financial support from the FIDF unfortunately led to a widespread loss of confidence; and thus, we were forced to resort to the IMF's comprehensive economic package. As mentioned, we have 1998 to look at the reconsider the conditions laid down by the IMF. At the same time, we have to look to the future and study what can be done. I understand that the main attention should be focussed on the restructuring of the economy and the society; and a legal structure and policies that will enable us to achieve economic stability.

Analyzing the factors or mechanisms of our economic landscape enable us to better understand and address our needs. Information technology. The progress of information technology has established a world with no boundaries. We must make proper, morally warranted use of instant contact and the opportunities of greater international communication and access to news and information. It is an important factor in a society's efforts in guiding overall trends in values and beliefs within the society. Likewise, the media must consciously portray what is right, moral and desirable for a better world, adhere to ethical codes of conduct as well as to transparency and accountability, so that the public is fully aware of the situation. Information technology-the media-is a formidable tool that we should put to good use.

The other approach is to continue to adjust our policies. At one end, our protective policies towards financial institutions may have done more harm than good. Should their futures have been better left decided by the natural market mechanisms of supply and demand? On the other hand, our liberalization of trade and services, as required by the IMF, came at a time when our society was perhaps not strong enough to compete

with foreign partners. The opening up of our markets, without any temporary safety nets have left many businesses and organizations vulnerable. Many of them were taken up in the wake of influx of foreign competitors. A safer transitional period should have been allowed for. It has occurred that institutional frameworks have been adapted to the changing environment, but without adequate maneuvering room. Somehow, the implemented fiscal and monetary policies to set up regulatory frameworks could not cope with the degree and direction of change. By opening up themselves, a number of countries could not control investment and spending to make certain that these were judicious. This led to unproductive investment. Moreover, policy makers did not perhaps move fast enough. Action should be taken to curb the free flow of investment into unproductive areas. Again, in practice, our policies usually emphasized protective actions, such as protecting financial institutions and the currency. What we need is flexibility and technical knowledge. The roles of the various sectors must be reorganized to balance out the degree of intervention and freedom to achieve economic equilibrium. We must continue to address economic policies, and their political and social consequences. A nation should establish key institutions to ensure good governance, and greater transparency.

Equally important is the nation's human resources-education, skills and health. The IMF's requirements on minimum level of education is a sound one, it is essential that our peoples receive the proper education tuned to our future needs. Every nation should have an adequate supply of skilled labor, to match the range of employment opportunities that exist in the economy. The required standards should be met primarily by our own labor forces.

Needless to say, the government, as well as state enterprise and private organizations, must be managed with transparency to serve the society's best interest. State-turned-private enterprises should benefit from competition, and make greater efforts in optimizing production and investments. Consumers should then have greater freedom of choice, and benefit from competitive prices and services.

We have begun to see signs of structural reforms in Asian countries, through the restructuring of financial institutions; privatization of public utilities to increase competition and efficiency; educational systems, the introduction of quality assurance within the institutions and the government policies towards enhancing the quality of the teaching profession; improved political stability and awareness to society's needs; and the greater participation of the general public in a decision-making process of the nation. The government should be open to comments by the grassroots level organizations.

With every endeavor made we should be a step closer to fully understanding our situations, and the roles each party can play in solving the current problems. It is our duty, whether we are from the government or private sectors, NGOs, the academic community, or the general public, to resolve to do all we can to address these problems and to concert our efforts in coming to terms with the changing needs of our societies, and the global economy.

Again, I applaud this endeavor to make this conference a reality, and am confident that together we and our Japanese friends will make these 2 days a success story. May I now declare this symposium open.

Thank you

Keynote Speech

Thienchay Kiranandana, Ph.D.

President, Chulalongkorn University

Prospects of Socio-Economic Restructures of Thailand and Asia Towards the 21st Century

Keynote Speech

by

Thienchay Kiranandana, Ph.D.
President, Chulalongkorn University

January 28th, 1999

Distinguished Guests, Ladies and Gentlemen.

It is indeed an honor and privilege to give the keynote speech at this very special Conference today, particularly to an audience of esteemed delegates and participants from many countries, organizations and NGO's who assemble here to discuss the Prospects of Socio-Economic Restructures of Asia Towards the 21st Century. In fact, the topic of interest today is very timely and, by all means, extremely essential, taking into account the economic crisis that spreading all over Asia and other countries of the world.

Before the Asian economic crisis in 1997, I believe-all of you can recall that Asia was looked upon as the focal point of high economic growth. It was anticipated that Asia would leap to their success in social and economic developments. Even in the past decade when many parts of the world showed signs of economic troubles, many Asian countries had demonstrated successful economic development, with economic growth rates of certain countries continuing at 7-8% for several years and up in double digits in a few conspicuous years. The Asian prosperity had, to a certain extent, reflected the advancement in production technology, knowledge and social infrastructure, for example, in education and public health. Asia still has unused resources and substantial reserves, allowing new findings such as the bio-diversity in the scientific research processes which can be utilized for the great benefits of mankind. In addition, Asia, with its large population, has become an indispensable market of the western world, more so with the increase in per capita income of its residents. The prospect of Asia was extremely rosy. And, certainly, shortcomings were overlooked, under-developments in many areas were forgotten, the accumulated unsolved problems were set aside and hardly anyone paid attention to the uncertainty of the future.

The rapid growth derived solely from the increase in gross national product could not save Asia from the high risk of a bubble economy. The lessons from the bitter experience of many countries, including some Asian, were disregarded. One reason may be the recklessness of Asians in not realizing the ever-looming risk and attempted to protect themselves. The other part might be from the opportunity of trade and economic exploitation of Asia which was found to be irresistible by others in the era of globalization.

Why were Asians reckless?

First, for countries in the current economic crisis such as Thailand, there had been misperception that the rapid and high growth rate was an evidence of sustainable success which would continue for a long period. There were no precautions of the ups and downs of economic and business cycles where growth would sooner or later be followed by recession. The recklessness was particularly evident in the private sector and enterprises having rapid and high growth. The sector average income had leaped forward in an unprecedented manner, both in terms of operation income, interests, rent and others. Unfortunately, a great portion of the incremental income was spent on consumption of nonproductive goods, resulting in rapid surge in real estate, financial, capital market and entertainment business. These nonproductive investments could generate rapid returns as a consequence of speculation rather than that of development in production capability as evident in investment in luxurious condominiums all over Asia. It was observed that the same type of demand and pattern of consumption was also evident in the less developed poor countries in Asia.

Second, once the income cycle had been generated at this particularly great speed, the new generation of the labor force who could easily earn high income without much real productive capability regarded this as the norm. The attempt to increase the human resource ability in research, training or education had been postponed. Instead, they plunged into the labor market which was not operated by real productive capacity and hence, would not last long. It was apparent that once the crisis broke out, this group of human resource could hardly understand the complex situation or adjust themselves or provide solutions to the problems. Consequently, business sectors that relied mostly on this group of workers were the first to succumb to the crisis.

Third, the change in development concept from one of balanced growth to unbalanced growth at a very high speed over a decade ago, by intensifying the development only in certain sectors, might have been successful in the beginning, for example, in

private business sector. However, this had slowed down the development in other sectors that were abandoned or lagged behind and usually having more problems. Many Asian leaders and governments might have forgotten that still existed many underdeveloped sectors in their own countries and that the successful growth was only in one part of the economy and the gaps between them had been widening. For instance, the development and growth in the urban sector, especially and capital cities, might have caused illusion of success than real success, when the rural areas were still far lagged behind, both economically and socially. Warning signs such as reports about the below target achievement of measures aimed to promote better income distribution and reduce social problems in education, public health and social benefits did not receive due attention. Of course, these illusions had served as fuel to the recklessness of the Asian people.

Fourth, many significant political and economic changes have taken place during the past decade. Each has had vast and profound impact on every country of the world for example, the ending of the cold war, the disintegration and the shift in world economic power, new international economic order and even the establishment of the World Trade Organization. These significant changes might be viewed as not imposing direct impacts on the Asian countries, without realizing the fact that these changes would bring along new phenomena which seriously affect the macroeconomic management of all countries. To elaborate on this point, I would cite the challenge for free trade areas, the economic alliance of the European countries which creates preference in economic and trade bargaining power for the European countries towards the Asians, and special rules and regulations creating trade privileges such as GSP. It should be noted that, as a single country, the advantage of the new order to the Asian countries might be minimal. The situation is even more intensified when Asia moved through its bubbled growth. The increasing wage in many countries had induced the shift of production base to countries with lower wage and lower cost, with related effect on employment and resource utilization. Again, unfortunately, the changes had gone unobserved in many Asian countries or had caused political instability which demanded immediate attention.

Fifth, there was delay in adjusting or restructuring the important sectors which ought to be strengthened to accommodate the changes. The most obvious sector is education, particularly higher education, in almost all countries facing the current crisis. In many of these countries, education has not been given high priority. Research and development, for one, has been at a very low priority, although it may be most important for the country development. There were shortages in highly skilled and highly technological workers in many areas in almost all countries. By the time the need for human resource development was realized, it was rather too late. Furthermore, with the greater pace of advance in knowledge and technology, the lagging in higher education investment

will further force the import of knowledge and technology at a very high cost and may also become a hindrance to success in the country development in the long run.

Sixth, and the final point, was the recklessness arising from the false belief in the ability to handle the crisis once it occurred. This had happened to Thailand as well. At the first clear sign of serious international currency trading, Thailand attempted to solve the problem by using the international reserve to defend the Baht and ended up with an almost depletion of the reserve. Again, when it was not possible to maintain the fixed currency rate, Thailand resorted to the managed float exchange rate without preplanned measures to take care and manage the consequences, resulting in tremendous loss and increase in foreign debts overnight. This was partly due to the misunderstanding of the complexity and scope of the problem incurred from the new economic order and free financial market, and also partly due to the unreliability of data and information needed for decision making.

Now, let me turn to the issue of exploitation of the Asian countries. In relative terms, the Asian countries have been rather solitary from the past. Although relations and foreign trade exist with the Western countries, but the international economic mechanisms and systems have been set by the Western world, which through its economic and trade privileges and bargaining power, have affected the volume and price of Asian exports. The mechanisms to seek more advantage can be seen in the formation of economic alliances at the regional, national and individual levels. The developed countries have also gained from the use of complete, reliable and timely information in decision making and strategy setting. On the contrary, many Asian countries have not fully embraced the regional economic alliances and at the same time, have not constructed and fully utilized reliable and update information. This alone could provide explanations to how international currency traders, with normal procedures and substantial fund, could cause financial crisis on the Asian countries.

At this point, we may preliminarily conclude that the present crisis had stemmed from economic and financial issues. But a more detailed analysis would reveal that the true causes might have come from the weakness in our social infrastructure, hence rapidly intensifying the spread of the economic crisis both domestically and internationally. As a result, mere economic solutions are seen to be insufficient to halt the problem.

Scrutinizing on the Asian situation, it can be stated that there are several chronic problems, which have not been appropriately attended to, in the past few decades. These problems are *social infrastructure problems* and can be identified as follows.

1. The Asian Demographic Issues.

The population growth rates of the Asian countries vary quite significantly. On one hand are the countries with very low growth rates and able to maintain such low rates for over 1 to 2 decades, such as Japan, Korea and Singapore. These countries have encountered at least 2 main problems. First, the country has embarked on the stage of an aging society, particularly when the elderly dependency burden has sharply increased. The setting and implementation of a system to provide social security and welfare for the elderly has become a critical issue, especially when the general population have higher life expectancy, in some countries, approaching 80 and over. These countries will have to increasingly allocate resources for the welfare of the elderly. In addition, there may be changed in the family norm from extended family to nuclear family or single person family, where the people can no longer depend on family as a form of security. The elderly will have to rely more and more on the national social security system. Some countries have just started to implement such systems and in some the taxes collected from the labor force has become a real burden. The problem is heightened in countries with a reduction in the size of the labor force due to early demographic transition and dependency burden becomes greater. It can be foreseen that the severity of this problem will become even more evident in the beginning of the 21st century and effective measures to cope with the problems have not as yet been settled in some countries.

On the other hand, many other countries in Asia are still facing high population growth, resulting from either very high growth rates or moderate rates with large population base such as the case of China, India and Indonesia. In these countries, the numbers of new-born babies are large and the late demographic transition has made population size a big obstacle of development. This is true since productive resources have to be allocated to support education, primary health care and basic welfare of the new generations for a long time, resulting in relatively weaker competitive capacity. Although it can be argued that the potential for economic competition depends on the potential of the state's management skills, but past Western experience has implied the possibility of success in some Asian countries even those with very large population size.

2. The Income Distribution Issue.

Let us now consider the problem of discrepancy of income distribution, poverty and disparity among different sectors of the country. Aside from differences in the rates of economic growth in the past decade, the Asian countries share the common problems of economic inefficiency and inequity. In general, almost all of the countries have experienced the disadvantage of low efficiency in economic resource utilization and

inequity in allocation or distribution of such resources. In fact, the economic resources, especially natural resources such as land, water or minerals resources, have not been efficiently utilized in production. The improper or nonproductive uses of these resources had been observed. Even in the case of human resource, there also exists loss in utilizing human resource in all groups and levels. Although the problems may vary among countries, but labor shortage in some areas as well as excess labor in others and unemployment can be observed generally, with very high unemployment rates in some countries.

In terms of the efficiency in allocation or distribution of economic resource, the inequity appears in both income share and resource share. The difference in the income levels among professions and economic sectors appear in almost all Asian countries, particularly between the rural and urban, as well as agricultural, industrial and services. Considering income distribution, it is obvious that the gap between the high income and the low income groups is wide and increasing broadened during the past 1-2 decades. Many comparative studies of Asian countries, in particular those by the Asian development Bank, have clearly stated the existence of population with income below poverty line in these countries, with the percentages in some countries over 50, and more acute in the urban areas.

3. The Education Issue.

The other important and long-term obstacle to development of many countries in Asia in education and literacy of the people. From ESCAP, the illiteracy rates in many Asian countries are still quite high. The causes contributing to inability of many countries to raise their education standards are numerous; among them are large population size and low per capita income. Nevertheless, if we investigate further into the various crises in Asia up until the current one, it can be stated that having little or no education was an important reason linking to the controversies and sources of the crises. It is obvious that with globalization and advanced telecommunications, knowledge is also global. Education for the people in the present world will require not only conventional knowledge but has to promote the ability of individuals for life-long learning and to perform in the ever-changing socio-economic environment and high competition. Although education reform is not the topic to be discussed today, but it should be mentioned that every country in Asia realizes its importance and many have started the process of education reform already. Even in Japan and Korea, higher education is in the transition stage which covers not only the autonomy of higher education but also financing of higher education. However, the Asian countries may not yet be

able to set the direction of education reform for their population, especially the provision of global education to all, as well as quality education management with quality assurance system. It is expected that education reform will receive top priority in the national agenda after the recovery of this crisis. However, this will certainly require a very strong political commitment and understanding that education reform is costly and may take the largest share in GNP in the history of these nations.

4. The Issue of Health Care and Public Health.

The countries in Asia are embarking on another type of transition, that is the epidemiological transition from drastic change in morbidity and mortality patterns. The main causes of morbidity and mortality in Asia presently are behavioral changes, both in working, eating and poverty. It may be said bluntly that if poverty is eradicated, morbidity and mortality from this cause will significantly reduce or disappear. But morbidity and mortality from changes in behavior, which include injuries and accidents, malignant neoplasms and heart diseases, are more difficult to remedy. Furthermore, there is no clear answer as long as people adjust their behavior to the rapid change in socio-economic environment. In health economics and epidemics, it is understood that health of the people directly affects national productive capacity which in turn has direct impact on economic growth. The above discussion does not cover drug and narcotics problems which widely and rapidly spread out in the population of Asia, and having a strong impact on economic productivity. The problem among the youths will certainly be much worse since it does not affect only current productivity but also future productive capacity. The issue of health care and public health need to be placed in the national agenda and cannot be solved simply through increasing the number of doctors and medical personnel or hospitals. This is because new national strategy is needed to handle preventive care and health promotion more than conventional strategy of expansion of curative care.

Obviously, there are many other problems continuously confronting the Asian nations but the above 4 are the most important ones. If these issues have been taken care of to a certain degree, it is expected that the serious effect of other causes will diminish. Therefore, remedy in the above issues will serve as immunizations for the people as well as the economic system of the country from probable new crisis which may occur in the 21st century.

In addition, the experience in each country before the crisis confirms the idea that normal operation and problem solving will not be able to take care of all the problems. This is because the process takes too long to realized while new problems consistently flow in. The same experience also tells us that it is necessary to reform the present

system, from its philosophy to operational procedures, similar to the process of economic system reform currently taking place in some countries. However, what needs to be added on is the concurrent reform of economic, social and political systems and, most importantly, the reform of the belief and attitude of the people to ready themselves to meet new challenges and change with rationality.

Conditions for recovery.

Looking at the Asian countries as a whole, some have speculated that improvements may start in 1999 and 2000. However, this will depend on the occurrence of new crisis in other parts of the world that will interactively impact other countries and cause further recession. Certainly, if one believes in economic and business cycle, recovery may come before we go into the new millennium.

Under the current situations, we can analyze to a certain extent the chance of recovery of the Asians countries in general. Let us now consider some essential factors which are important policy determinants in order to speculate the future situation.

1. The magnitude of severity of the crisis of the Asian countries varies among the countries. The governments have attempted strict financial and fiscal measures and demonstrated the intention to solve the problems. In many circumstances, joint efforts are worked out which is beneficial since the situation of one country will affect the others and vice versa. Attempting to solve the problems domestically is obviously insufficient and open to failure. The assistance of international agencies can play an important role here although there is criticism about their depth of understanding of the real problems. In the case of Asia, although Japan had been affected by its own crisis but Japan still lends a helping hand to the other Asian nations. The other advantage is that every country realized the need to help each other as mutual benefits since allowing the crisis to spread will spiral back to the economy of one's own country. However, negotiations for the best conditions of the assistance package are also essential, otherwise the financial assistance may not achieve the objectives.

2. It can be stated that every country in Asia with economic crisis understands that the root of the problems is the weakness of the economic and social system, arising probably from too rapid economic growth in the past 1-2 decades. Unfortunately, the fundamental infrastructure systems have not been developed and strengthened enough in maintain such growth. With the crisis, every country attempts to reform the basic social and economic infrastructures. However, the lack of experience and understanding in the new international economic order as well as the lack of appropriate human resource

capable to handle the world economic competition being forced upon by more advanced nations. A sign of recovery is when the countries are capable to rearrange and design sound infrastructure systems.

3. One of the common experience of the Asian countries is the extremely rapid growth in the business sector. In general, there seems to be nothing wrong in such rapid growth. But if one examines it in more details, there are few weak points worthy to be noted. First is the lack of management ability, particularly international business management, since the ability to trade and invest in other countries is insufficient to handle the situation of high competition and trade barrier. Second is the lack of human resource equipped with appropriate training and business ethics. Third is the lack of long-term fund to withstand high competition. It should be mentioned that one very important lesson to almost all countries is the change from economic government concept of balanced growth to unbalanced growth, where the business sector was encouraged to developed out of proportion while leaving the other sectors lagged behind with widening gap.

4. With the crisis up until now, almost all Asian countries are faced with serious problems in the monetary and financial sector, affecting big industry and business enterprises. Only in certain countries, the crisis has affected the medium and small business as well. The least affected sector is the agricultural, rural and informal sectors. The currency devaluation, the impact in high inflation rate or the increase in unemployment has caused moderate rise in prices. Nevertheless, it is expected that the increase in unemployment may be absorbed into the agricultural and informal sectors. In the case of Thailand which has large informal and agricultural sector, the impact of the crisis is confined in certain sectors. This is also evident in almost all other Asian countries. Hence, if the measures to solve the problems are effective and the crisis is contained to the present scope while maintaining credibility and stability, the prospect of recovery should be good.

Under the above circumstances, it can be concluded that the economic situation of Asia would become more positive with recovery foreseen in the near future. Within this year, or before we cross over to the next millennium, clearer signs of recovery are anticipated.

However, although the prospects of economic recovery in Asia are positive, but we still cannot jump into conclusion since economic problems is not the only cause of the crisis. The conditions for recovery and return to prosperity of Asia also lie on the success of restructures of the social and political infrastructure. Reform of the various social and political infrastructure systems is the utmost necessary and may take a long

period of 10-15 years and need perseverance and continuity. Acceptance of foreign aids for reforming the infrastructure systems should be geared towards plans and projects generating long-term benefits to the society, and should be monitored and evaluated to obtain the end results. The task of reforming is not at all easy. Aside from facing resistance from the public, there are many factors contributing to or obstructing its success. Some common elements are: the capability and ethics of key personnel for the reform, stability of the infrastructure systems and the need for strong political commitment which plays the key role in any reform.

The prioritized elements in reforming the infrastructure systems may vary from one country to another but the necessary items in the national agenda are the followings.

1. The macroeconomic management system, including planning of the macroeconomic, monetary, fiscal and international economics. The macroeconomic management here includes planning policy implementation, monitoring and evaluation. The very important point is to take care of the weak point of the crisis, for example, for Thailand the weak point is the lack of good information and information system for decision making.

2. The construction of social and economic order. Although difficult, it needs to be done quickly by issuing as well as enforcement of laws and regulations laws and regulations effectively without prejudice. This is because the problems are partially due to the new social and economic activities and operations had no laws and regulations to govern. The lack of order can frequently cause corruption and inequality in the society.

3. The reform of social infrastructure system, in particular, education public health and welfare system. Education reform is to accommodate the expansion of education opportunity to cover population in the required learning age groups and non-formal education for those above the required age, and training to upgrade the skills and also new knowledge and know how. The health care system reform to support the epidemiological transition, the distribution of equitable quality service to all individuals and reform of the social welfare system to take care of the changing labor market and the changing in the characteristics of the population with trends of aging.

It should be emphasized that the reform of the 3 social infrastructure systems will increase the productive capacity of human resource as a preparation to meet the demand once economic recovery takes place. At any rate, it should be understood that the social infrastructure reform must have clear objectives and goals. The 4 objectives are as follows.

1. Any reform must lead to good governance which means economic equity, social equality and legal justice. The principles leading to good governance is well known academically but needs to be defined clearly to avoid distortion, for example, political interference.

2. Reform must generate efficiency in the system and lower cost. This implies that the reformed systems should generate the products and outcome by using resources economically, reduce loxurious and non-productive usage. This can be seen in the decrease in involvement of the government in the production of some goods and services by letting the private sector to take care of it. However, there should be measures to promote order and ethics in the private sector too.

3. The reform must be done transparently and lead to a new transparent system. This means clarity in reform, ability to explain logically and presenting the pros and cons to the public, monitoring through disclosure of data and information to the public or even allow the public to a certain extent to participate in the system design and in public decision making.

4. The reform should lead to infrastructure system with public accountability. This is beyond disclosure of data but imply further assessment at all levels. The reformed system should allow external assessments by a third party.

Prospects of Restructuring : a summary

The discussion so far can be summarized that the prospects of recovery of the Asian economy are good in the near future. But due to the situations prior to the crisis in terms of population, health care, social and others, these problems have been accumulating without proper management for a long time. It can be said that these problems are basic causes of the crisis and also are elements that intensify the crisis. Asia will then have to solve these problems as soon as possible in order to be able to take care of the recovered economy in the future. This may be done through the accelaration of the infrastructure systems reform and efficient utilization of the resource.

The reform of the social, economic and political infrastructure systems requires resources which currently made available through foreign loans. Therefore, special care must be exercised to ensure that the fund is used only for extremely necessary projects leading to sound objectives and high efficiency. One of the worries is that the personnel involved in the process may still function in the traditional way of an unreformed organization. It is therefore imperative that the reformed system be transparent, highly efficient accountable and open to proper public audit at all titme.

It should be noted that, excluding China and India, Asia consists of many small countries and has diversified religions, languages and tradition, in comparison to countries in other continents. The experience of economic alliances among nations should serve as example for possible solutions to increase competitive advantage of the region. With the existence of ASEAN, the cooperation among the nations there needs to be strengthened. The weakness here may lie on the fact that the member countries are themselves too involved in their own problems.

The private sector is another sector that is not well equipped with the ability and capacity to excel in the world of new laws and regulations, competition and constant changes. The degree of truth in the previous sentence varies among countries, ranging from countries where private sector is still the strongest to country where the situation is rather on the contrary.

The last point I would like to mention is the role of the NGO's. In many countries, NGO's maintain a very important role in fundamental development, community and village development, resource accumulation and promotion of responsibility among the people by encouraging participation in basic development as well as negotiations for better bargaining power of the rural people. The success of NGO's can be cited in many countries in Asia. However, most of the NGO's still confine their activities at the micro-level, with only a few being active at the international level and mostly concentrating on political issues. It should be pointed here that if NGO's enhance their roles in social and economic restructuring, it will be very beneficial for the society in speeding up the process of restructuring. In other words, by restructuring the social and economic infrastructures at the grassroots level of communities and villages, where government agencies may not be efficient, the potential and ability of the people there can be improved and immunized against new crisis. Finally, a strong economy normally emerges from strong communities.

I do hope that the information and ideas presented here will be of some value for your thoughts and further discussion in the theme of this conference since it is our foremost desire to shape a better Asia by restructuring the socio-economic status and regaining economic and social stability.

Thank you.

List of Participants

List of Participants for Thursday January 28, 1999

The Regent Bangkok, Thailand

No.	Name	Organization	Telephone
International Participants			
1	Y. P. Singh	Embassy Republic of India	258-0300-6
2	Jehli Zulita	Embassy of the Republic of the Philippines	237-9008-9
3	Tun Myint	Embassy of the Union of Myanmar	237-7744
4	Ken Lewis	Canadian Embassy	636-0541
5	Paul Sizeland	British Embassy	253-0191
6	Sonoo Moriyana	Japanese Embassy	
7	Keiko Watanabe	Japanese Embassy	252-6151 : 254
8	Chen Fabling	Chinese Embassy	245-7034
9	Justin Shone	New Zealand Embassy	254-2530
10	Goto Ayumi	Chulalongkorn University	434-1348
11	E.C. Parkman	Chulalongkorn University	521-1634
12	Smitha Francis	Chulalongkorn University	
13	Kenneth Pas	SASIN , Chulalongkorn University	218-3886
14	Corrado Molteni	European Studies Program (ESP), CU	
15	Douglas Bullis	Altelier Books	253-0191
16	Dr. John Richards	The British Council (Thailand)	611-6840
17	Richard Kendon	Nova Gas International (Thailand) Ltd.	937-0652
18	Terence Chua	NS Electronics Bangkok (1993)Ltd.	749-1680
19	K. Iwagushi	Japan International Cooperation Agency (JICA)	251-2049
20	Kenji Takahara	OISCA	053-572-962
21	Y. Tomago	Sikkha Asia Foundation	248-7567
22	Miki Hada	Sikkha Asia Foundation	248-7568
23	Aki Nakahara	Sikkha Asia Foundation	248-7569
24	Katsumasa Yogisawa	Sikkha Asia Foundation	
25	Mikio Koide	Ishikawajima-Harima Heavy Industries Co.,Ltd.	236-3490
26	M. Tsukakoshi	Nippon Steel	
27	Mitsuru Tsukakoshi	Nippon Steel Corporation	651-5664-7
28	Yasushi Honda	Nippon Telegraph and Telephone (NTT)	236-0444
29	M. Nakao	Nissan Motors Co., Ltd.	216-2210

No.	Name	Organization	Telephone
30	K. Minagawa	Thai Konoike Construction Co., Ltd.	281-3138
31	M. Nagoto	The Industrial Bank of Japan	634-8740
32	Hiroshi Ushio	The Nippon Credit Bank	638-0801-3
33	H. Oshige	Toshiba Thailand Co.,Ltd.	513-4260
34	Thomas Fox	Dow Jones Newswires	266-0744-5
35	Tsutomu Ito	Jiji Press	237-7768
36	Yoshito Nitobi	Kyodo News	
37	Kung-nguan SAE-AUA	Newsnet Asia Co.,Ltd.	274-0346
38	Kari Chang Kittaron	The Nation	317-2042
39	S. Okada	The Yomiuri Shimbun	
40	S. Hasegawa	The Yomiuri Shimbun	
Thai Participants			
1	Sriwongse Sumita	Chulalongkorn University	218-7056
2	Dr. Kua Wongboonsin	Chulalongkorn University	218-3320
3	Dr. Surapone Virrulrak	Chulalongkorn University	218-3319
4	Dr. Kanniga Sachakul	Chulalongkorn University	218-3341
5	Dr. Sootiporn Chittmitrapap	Chulalongkorn University	218-3215
6	Prasert Silphiphat	Chulalongkorn University	218-3346
7	Sunya Sunyavivat	Chulalongkorn University	218-7299
8	Dr. Sumalee Pitayanon	Chulalongkorn University	218-6213
9	Dr. Charit Tingsabadha	Chulalongkorn University	218-6402
10	M.R. Kalaya Tingsabadha, Ph.D	Chulalongkorn University	218-4657
11	Nattachai Pooncharoen	Chulalongkorn University	218-4047
12	Umphon Phanachet	Chulalongkorn University	218-7416-7
13	Napat Gordon	Chulalongkorn University	218-7387
14	Aurapin Bunnag	Chulalongkorn University	218-7353
15	Dr. Withaya Sucharithanarugse	Chulalongkorn University	218-7465,218-7460
16	Saikaew Thipakorn	Chulalongkorn University	218-7464
17	Nuttapong Phanachet	Chulalongkorn University	218-7416
18	Dr. Suwattana Thadaniti	Chulalongkorn University	218-7392
19	Sariya Srichuae	Chulalongkorn University	218-7392
20	Tanita Suepa	Chulalongkorn University	218-7392

No.	Name	Organization	Telephone
21	Orawan Sakasaem	Chulalongkorn University	218-7392
22	Dr. Somphong Chitradub	Chulalongkorn University	218-2552
23	Dr. Orawan Siriratpiriya	Chulalongkorn University	218-8214
24	Paktrawimol Phienlumplert	Chulalongkorn University	218-8220
25	Paitoon Kaipornsak	Chulalongkorn University	
26	Wasant Pongsapich	Chulalongkorn University	
27	Dr. Nongnooch Poramacom	Kasetsart University	561-3467
28	Atchara Pathumnakul	Kasetsart University	561-3467
29	Tabthip Kraipornsak	Kasetsart University	560-0507-11 : 604
30	Moncharee Harikul	Kasetsart University	579-0113 : 4625
31	Dr. Titiporn Siripan	Thammasat University	224-1351
32	Dr. Suwatchara Piemyart	Thammasat University	224-1351
33	Chlemporn Oungal	Thammasat University	954-7300-29
34	Rapeepan Kamhom	Thammasat University	224-9419
35	Bunnak Teewakul	Silpakorn University	034-255095
36	Suwida Thammanee Wong	Silpakorn University	034-253-910-17 : 2131
37	Rapeepun Chalongsuk	Silpakorn University	034-255-800
38	Chucheep Sritrakool	National Institute of Development Administration	
39	Dr. Dararatt Anantangsuwong	National Institute of Development Administration	377-7400-19 : 2439
40	Wuttithep Indhapanya	National Institute of Development Administration	377-7504
41	Nareewan Chintakanond	National Institute of Development Administration	377-7205
42	Dr. Klin-Keo Chintakananda	National Institute of Development Administration	377-7400-49 :2647
43	Kritsada Patluang	University of the Thai Chamber of Commerce	622-1860-76
44	Prasit Punnarat	Sripatum University	579-9120-39 : 1189
45	Thiti Sathapornvajana	Rajapat Institute	
46	Jurailagsana Mukshird	Rajapat Institute Pranakorn	986-1259
47	Pin Sridurongkatum	Department of Technical and Economic Cooperation	281-2747
48	Suksmai Pramualsong	EGAT	436-4259
49	Nantawan Chanprasert	Federation of Thai Industries	229-4053
50	Dr. Sura Sanittanont	Minister of Commerce	226-6134
51	Surat Malaigrong	Minister of Commerce	622-1713
52	Wittaya Jansena	Ministry of Education	281-6370
53	Suchitra Chitranukroh	Ministry of Education	628-5648

No.	Name	Organization	Telephone
54	Nipada Kheo-Urai	Ministry of Foreign Affairs	622-1012
55	Singtong Lapisatepun	Ministry of Foreign Affairs	622-1012
56	Witchu Vejajiva	Ministry of Foreign Affairs	622-1012
57	Pisan Manawapat	Ministry of Foreign Affairs	226-5795
58	Sorat Suktrakorn	Ministry of Foreign Affairs	619-0039
59	Kanitta Kanjanarangsrinon	Ministry of Interior	222-6171-5 :114
60	Duangchai Phathamookh	Ministry of Interior	222-6171-5 :114
61	Phandhipaya Dharmasaroja	Ministry of Public Health	590-1499
62	Charoen Hanpanjakit	Ministry of Public Health	331-4255,968-8400
63	Preeyaporn Promptak	Ministry of Science, Technology & Environment	272-3034
64	Ekapong Lauhathiansind	Ministry of University Affairs	245-8269,245-8289
65	Pad Nilphan	Ministry of University Affairs	245-8269,245-8289
66	Surachai Boonyapong	Naval Academy, Royal Thai Navy	807-1244
67	Jinangkul Rojananand	Office of the National Economic & Social Development Board	
68	Pilaiwan Bomkitticharoen	Office of the National Economic & Social Development Board	216-5912
69	Ravadee Thanopanuwat	Office of the National Economic & Social Development Board	282-7982
70	Shane Wipatbawong	Office of the Permanent Secretary for Interior	223-5244-5
71	Ekarat Nakakhong	Office of the Permanent Secretary for Interior	223-5244-6
72	Anuman Leelasorn	Office of the Prime Minister	281-2747
73	Sombat Khattaphan	Office of the Prime Minister	281-8373
74	Kobkul Kanchaanalai	Royal Household Bureau	222-8181
75	Tawee Butsunton	The Federation of Thai Industries	586-3500
76	Nantawan Chanprasert	The Federation of Thai Industries	229-4053
77	Assoc. Prof. Chalerm Sri Dhamabutra	Appropriate Technology Association (APA)	434-3252-3
78	Poowanida Kunplin	Business & Professional Women Association	241-5768
79	Sukit Uthintu	Care - Thailand	938-6767
80	Kitti Singhkarawanich	Cement Thai Foundation	586-5088
81	Somswasdi Boonyapataro	Co-ordination Centre for Rural Development Foundation	245-9904,286-4763
82	Dr. Vithavas Khongkhakul	Duang Prateep Foundation	249-3553
83	Sakda Sreesangkorn	Education for Development Foundation	940-5265
84	Dr. Prateep Verapattananirund	Foundation for Thailand Rural Reconstruction Movement	3195017
85	Promptilai Khunaphante	Institute for Management Education for Thailand	236-6884-5
86	Benjamas Siripatra	Local Development Institute	223-6713

No.	Name	Organization	Telephone
88	Tanothai Sukdis	Population and Community Development Association	229-4611
89	Praween Payapvipapong	Population and Community Development Association	229-4611
90	Wilas Techo	Population and Community Development Association	229-4611
91	Pruthinan Luangpibul	Social Worker Association of Thailand	281-7053
92	Krijjanet Sriprasert	Social Worker Association of Thailand	253-0156 : 123
93	Wanee B. Thitiprasert	Thai Development Support Committee (TDSC)	691-0408
94	Chodchoy Sophonpanich	Thai Environment and Community Development Association	231-4257,230-1884
95	Pimpa Wongworakul	Thai German Development Foundation	938-6760
96	Saengdao Siamwalla	Thai Muslim Women Foundation	289-3032-5
97	Dej Pumkacha	Thai Volunteer Service Foundation (TVS)	694-0437
98	Sirinun Nenthong	Thai Volunteer Service Foundation (TVS)	691-0437
99	Nartrudee Nakornvaja	The Education for Development Foundation (EDF)	940-5988,940-5925
100	Dr. Vicham Panich	The Thailand Research Fund	642-5186-9
101	Dheerayut Luala	Banglumpoo Tour Agency	
102	Pisutth Nilasinthop	Charoen Pokphand Group	638-2000 : 4200
103	Valaiporn Caksanaphuk	Densu (Thailand) Ltd.	234-6022
104	Krisda Chanurai	Golden Spirit Co., Ltd.	435-4270
105	Paranee Sucharilakul	Ishikawajima-Harima Heavy Industries Co.,Ltd.	236-9099
106	Dr. jingjai Hanchanlash	Loxley Public Co.,	240-3285
107	Asawin Supasarang	Mitsui & Co. (Thailand) Ltd.	285-1020 : 224
108	Chanida Srinil	National Securities Co., Ltd. (NATSEC)	217-9595
109	Sakda Sreesangkom	SBC Warburg Premier Securities	252-3866:3301,3047
110	Suphanika Charoenphol	The Mutual fund Public Co., Ltd	661-9000-99
111	Vithoon Amom	Reuters Limited	252-9950-3
112	Somchai Laoprisamtausin	Bangkok Post	240-3200
113	Pimnet Thienyee	Thansettakij Co., Ltd.	512-3917
114	Varunee Torsricharoen	Kyodo News	247-3397-8
115	Maneerat Limsubchawee		
116	Kanyanat Thanomsing		373-4830

List of Participants for Friday January 29, 1999

Chulalongkorn University

No.	Name	Organization	Telephone
International Participants			
1	Suzanne Thibault	CIDA, Canadian Embassy	636-0560 ; 3458
2	Sonoo Moriyama	Japanese Embassy	252-6151
3	Keiko Watanabe	Japanese Embassy	252-6152
4	Miki Hada	Sikka Asia Foundation	249-9568
5	Yuji Tomago	The Education for Development Foundation	
6	Y. Kawamukai	Thai Konoike	
7	H. Oshige	Toshiba Thailand	513-4260
8	Tetsaji Okamura	Toyo University	548-1293
9	Smitha Francis	Chulalongkorn University	218-7372
10	Ayumi Goto	Chulalongkorn University	434-1348
11	Seiji Hasegawa	Yomiuri Shimbun	
Thai Participants			
1	Dr. Kanniga Sachakul	Chulalongkorn University	218-3341
2	Dr. Sootiporn Chittmitrapap	Chulalongkorn University	218-3215
3	Dr. Chaiwat Khamchoo	Chulalongkorn University	2187282
4	Sunya Sunyavivat	Chulalongkorn University	218-7299
5	Dr. Sumalee Pitayanon	Chulalongkorn University	218-6213
6	Umphon Phanachet	Chulalongkorn University	218-7416-7
7	Saikaew Thipakorn	Chulalongkorn University	218-7464
8	Dr. Somphong Chitradub	Chulalongkorn University	218-2552
9	Dr. Orawan Siriratpiriya	Chulalongkorn University	218-8214
10	Paktrawimol Phienlumpiert	Chulalongkorn University	218-8220
11	Nattapong Khamchoo	Chulalongkorn University	
12	Saowalak Suriyawongpaisal	Chulalongkorn University	218-4738
13	Suriya Virawong	Chulalongkorn University	218-7375
14	Wasant Pongsapich	Chulalongkorn University	
15	Dr. Klin-Keo Chintakananda	National Institute of Development Administration	377-7400-49 :2647
16	Chucheep Sritrakul	National Institute of Development Administration	
17	Moncharee Harikul	Kasetsart University	
18	Prasit Punnarat	Kasetsart University	579-9120-39

No.	Name	Organization	Telephone
20	Rapeepun Chalongsuk	Silpakorn University	034-255-800
21	Bunnak Teewakul	Silpakorn University	034-255095
22	Dr. Titiporn Siripan	Thammasat University	224-1351
23	Mr. Kritsada Patluang	The University of the Thai Chamber of Commerce	622-1860-76 : 308
24	Wittaya Jansena	Ministry of Education	281-6370
25	Singfong Lapisatepun	Ministry of Foreign Affairs	622-1012
26	Sarot Sukthakorn.	Ministry of Foreign Affairs	619-0039
27	Noppawon Mingkon	Ministry of Foreign Affairs	619-0789
28	Kanitta Kanjanangsrinon	Ministry of Interior	222-6171-5 : 114
29	Duangchai Phathamookh	Ministry of Interior	222-6171-5 : 114
30	Nawarat Chaokasem	Ministry of Labour and Social Welfare	221-9122
31	Preeyaporn Prompitak	Ministry of Science, Technology & Environment	272-3034
32	Ekapong Lauhathiansind	Ministry of University Affairs	245-8269,245-8289
33	Pad Nilphan	Ministry of University Affairs	245-8269,245-8289
34	Ravadee Thanopanuwat	Office of the National Economic & Social Development Board	282-7982
35	Shane Wipatbawongwong	Office of the Permanent Secretary for Interior	223-5244-5
36	Ekarat Nakakhong	Office of the Permanent Secretary for Interior	223-5244-6
37	Anuman Leelasorn	Office of the Prime Minister	281-2747
38	Dheerayut Luala	The Prime Minister Office	
39	Kobkul Kanchaanalai	Royal Household Bureau	222-8181
40	Dr. Vithavas Khongkhakul	Duang Prateep Foundation	249-3553
41	Dr. Pirom Chanthaworn	National Council on Social Welfare of Thailand	245-5638
42	Somporn Thepsithar	National Council on Social Welfare of Thailand	245-5638
43	Chalerm Sri Dhamabutra	Appriate Technology Association (APA)	434-3252-3
44	Sukit Uthintu	Care - Thailand	938-6767
45	Kitti Singhkarawanich	Cement Thai Foundation	586-5088
46	Somswasdi Boonyapataro	Co-ordination Centre for Rural Development Foundation	245-9904
47	Narumon Lim	Development Cooperation Foundation (DCF)	619-0788
48	Dr. Prateep Verapattananirund	Foundation for Thailand Rural Reconstruction Movement	3195017
49	Siree Chutikul	Harbour House Foundation	01-844-3931
50	Somporn Thepsithar	National Council on Social Welfare of Thailand	245-5638
51	Yupa Wongchai	Pakon-Angsusingha Foundation	623-5856
52	Tanothai Sukdis	Population and Community Development Association	229-4611

No.	Name	Organization	Telephone
53	Praween Payapvipapong	Population and Community Development Association	229-4611
54	Wilas Techo	Population and Community Development Association	229-4611
55	Arunee Sanitmuensi	Sikkha Asia Foundation	249-7567-8
56	Sairung Leejoy	Sikkha Asia Foundation	249-7567-9
57	Suoranee Mumane	Sikkha Asia Foundation	249-7567-10
58	Dej Pumkacha	Thai Volunteer Service Foundation (TVS)	694-0437
59	Nartrudee Nakornvaja	The Education for Development Foundation (EDF)	940-5988,940-5925
60	Paranee Sucharilakul	Ishikawajima-Harima Heavy Industries Co.,Ltd.	236-9099
61	Varunee Torsrichareon	Kyodo News	247-3397

Number of Participants

Date	International Participants	Thai Participants	Total
Jan. 28,1999	40	116	156
Jan. 29,1999	11	61	72

จุฬาราชของเรา

"จุฬาราชของเรา" เป็นหนังสือชุด เพื่อบันทึกรวบรวม เนื้อหาสาระ แนวคิดทิศทางการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย รวมทั้งกิจกรรมสำคัญๆ ที่เกิดขึ้นภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของเรา ซึ่งล้วนแล้วแต่แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการ ทางด้านต่างๆที่เกิดขึ้นภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของเรา ในท่ามกลางกระแสของการเปลี่ยนแปลง ปฏิรูป การอุดมศึกษา หน่วยงาน องค์กรทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยในขั้นต้นหนังสือนี้จะ เรียงลำดับตามความสำคัญ โดยอาจไม่เรียงตามวันเวลา ของกิจกรรมที่เกิดขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหวังว่าคณะ หน่วยงานและ ท่านผู้อ่านที่ได้รับหนังสือนี้จะเก็บรวบรวมไว้เป็นชุดเพื่อ ความสมบูรณ์ของอรรถสาระจาก "จุฬาราชของเรา" ใน แต่ละลำดับซึ่งมีแตกต่างกันไป

เนื้อหา : ศาสตราจารย์ เทียนฉาย กิระนันท์

รวบรวมจัดพิมพ์ : สำนักงานสารนิเทศ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. 2183563-5, 2153612

นาง ศรีนทร์ทิพย์ นิมิตรมงคล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา กุมภาพันธ์ 2543